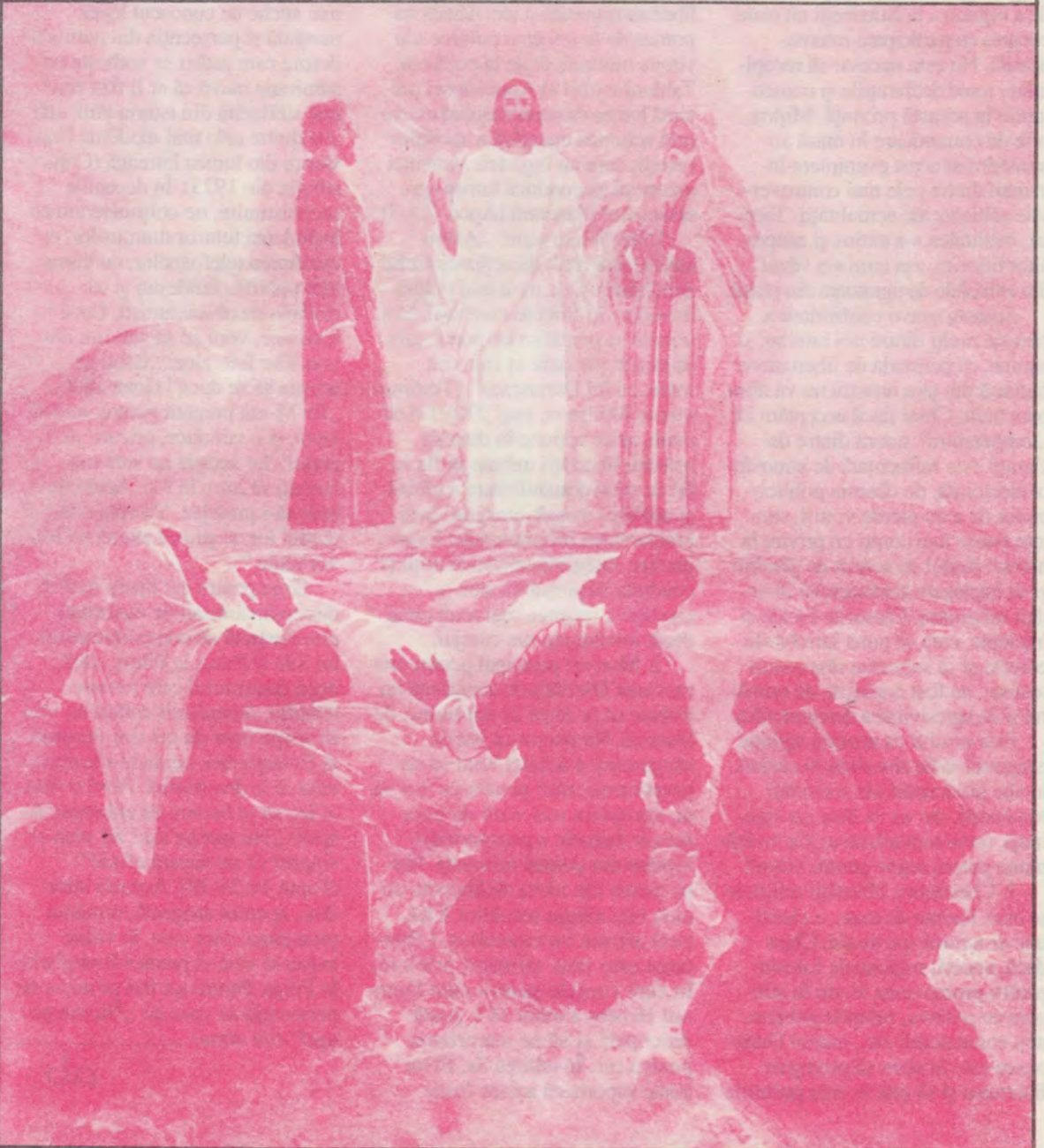

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Libertatea religioasă (1)

Ultimele săptămâni au fost neobișnuit de agitate în domeniul libertății religioase.

Motivul aparent este proiectul Maritorilor lui Iehova (care, în țara noastră, au recunoașterea de asociație religioasă, dobândită după 1989) de a organiza la București un mare congres cu participare internațională. Nu este necesar să recapitulăm toate declarațiile și comentariile în această privință. Mijloacele de comunicare în masă au transformat acest eveniment într-unul dintre cele mai controversate subiecte ale actualității. Trepitat, ostilitatea s-a extins și asupra altor biserici, așa cum s-a văzut din articolele denigratoare din presă.

Aceasta este o confirmare a ceea ce mulți dintre noi intuiau, și anume, că perioada de libertate religioasă din țara noastră nu va dura prea mult. Chiar dacă acceptăm că „temperatura” unora dintre declarații este influențată de atmosfera electorală, de obsesia politicienilor de a nu pierde voturi, suntem foarte îngrijorați cu privire la nivelul destul de scăzut de gândire și de înțelegere a subiectului libertății religioase. Glasurile lucide și înțelepte, care să pună întrebările corecte și să sugereze răspunsuri realiste, au fost copleșite de numărul și de agresivitatea denigratorilor.

Este posibil ca această agitație exagerată să fie absorbită, în curând, în alte preocupări ale societății românești, dar ea va lăsa, cu siguranță, urme semnificative. Ce învățăminte putem reține pentru viitor?

1. Chestiunea libertății religioase este, înainte de toate, o chestiune de natură spirituală. Chiar dacă, uneori, mijloacele folosite pentru promovarea ei vin în atingere cu politica, relațiile publice, arta comunicării etc., numai Dumnezeu este în stare să protejeze libertatea și să țină în frâu pornirile

spre intoleranță. În Vechiul Testament, vedem că libertatea și prosperitatea națională însoțeau, cu regularitate, întoarcerea poporului spre Dumnezeu, în timp ce sfidarea voinței Sale ducea inevitabil la slăbiciune, înfrângere și opri-mare. Calea lui Dumnezeu spre libertate națională și individuală nu pornea de la reforme politice sau vitejie militară, ci de la pocăință. Tabloul teribil al Apocalipsei prezintă lumea ca supraviețuind numai prin acțiunea energică a agenților cerești, care nu îngăduie violenței omenești să conducă lumea spre sinucidere planetară (Apoc. 7,1-3).

Ellen White scrie: „Avem nevoie mai mult de acțiunea Celui nemărginit și de mult mai puțină încredere în ființele omenești. Noi trebuie să pregătim un popor care să stea în picioare în ziua cea mare... a lui Dumnezeu” (*Testimonies to Ministers*, pag. 220). Ca urmare, orice acțiune în direcția apărării libertății trebuie să fie la fel de mult o manifestare a iubirii și nobleței morale creștine, ca și proclamarea propriu-zisă a Evangheliei. Integritatea caracterului și conduita ireproșabilă sunt o condiție a reușitei, mai mult chiar decât inteligența sau curajul.

2. Motivul principal pentru promovarea libertății de conștiință nu trebuie să fie legat de noi înșine, de biserică. Nu pentru ca istoria sângeroasă a acestei lumi să se perpetueze, nici pentru ca noi să ne apropiem mai mult de ținta mereu iluzorie a prosperității, luptăm noi pentru toleranță. Noi nu facem din ideea de libertate un idol, nici religia secolului XXI, cum afirma un cugetător. Libertatea este doar climatul prielnic, în care ființele pentru care Domnul Hristos a murit să-L poată descoperi și să se maturizeze pentru cer. În iubirea Sa, El nu poate suporta ca aceste ființe

scumpe să fie stânjenite în căutarea mântuirii.

Nici noi nu trebuie să stăm liniștiți când El este îngrijorat. El vede lumea plină de „alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc” (Ioan 10,16). Neglijarea apărării acestor oi, în clipele extrem de delicate ale auzirii glasului Păstorului, este păcat. „Cel plătit... când vede lupul venind, lasă oile și fuge... și nu-i pasă de oi” (vers. 12,13). Cât despre biserică, cei din generația mai veche au cunoscut legea marțială și persecuția din perioada despre care astăzi se vorbește cu admirație naivă că ar fi fost cea mai strălucită din istoria țării, sub una dintre cele mai moderne Constituții din lumea întreagă (Constituția din 1923). În deceniile socialismului, ne obișnuiserăm cu închiderea tuturor drumurilor, cu ascultarea telefoanelor, cu literatură tipărită clandestin și cu eticheta de obscuranțiști. Dacă va fi nevoie, vom ști să suferim din nou. Dar Isus zice: „lăsați pe aceștia să se ducă” (Ioan 18,8). „Eu M-am pregătit pentru această luptă, și o voi duce, oricare va fi prețul; dar aceștia nu sunt maturați să intre în foc. Acum trebuie să-i protejez. Va veni odată și rândul lor, și știu că atunci nu Mă vor trăda.”

Grija pentru cei lipsiți încă de discernământ sau de maturitate este ilustrată de comportamentul lui Sila și Pavel la Filipi, când, după cutremurul care ruinase temnița, demnitarii cetății au vrut să scape ușor de cei doi vestitori ai Evangheliei, cerându-i temnicerului să le dea drumul. Pavel și Sila, în loc să se bucure de eliberare, au spus: „Nu merge așa! Să vină ei singuri să ne scoată afară!” (Fapte 16,35-39). Această atitudine, aparent arrogantă, urmarea protejării celor care, în viitor, aveau să vină să predice Evanghelia în Filipi. Pentru a-i feri pe aceia de persecuție au spus ei: „Nu merge așa!” (va urma)

ab

DEPARTAMENTE

- 2 Editorial
- 4 Editorial special
- 14 Colțul copiilor
- 15 Interviu
- 16 Dialog
- 18 Știri, informații, anunțuri

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadorii ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie, comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*, 23 decembrie 1890)

ARTICOLE

5 Isus singur
T.L. Cuyler

7 Zece lucruri pe care să nu le spunem celor necăsătoriți
Susan Maycinc

11 Sfârșit de an la Institutul Teologic
Florin Lăiu

21 SĂNĂTATEA CA MISIUNE
Fast Food
Gily Ionescu

23 Misionar în Filipine (3)
Lucian Cristescu

În numărul viitor:

Săbatul – este necesară o reformă

Ellen White

11 Sfârșit de an la Institutul Teologic

16 Ellen White și literatura beletristică

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție

Mihai Ghioldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str.Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne ce-

rem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate.**

Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725

Anul LXXIII nr. 7

„Prin Duhul Meu“

Priveliştea minunată a munţilor şi a stâncilor uriaşe îl atrage pe om şi-l încântă până la extaz. Această privelişte este umbrită de prăpăstii adânci, care par fără fund. Omul priveşte sus, tot mai sus, spre vârful cele mai înalte, şi, călcând pe stâncile de granit care oferă siguranţă deplină şi care vorbesc despre tărie şi despre statornicie, o dată cu această cucerire a vârfurilor el se simte tot mai sigur.

În lucrarea noastră din aceste vremuri moderne, urcarea pe vârfuri este total dependentă de puterea lui Dumnezeu. Cum se poate ajunge la realizarea ţintei ne spune Zaharia, transmitând solia clară a lui Dumnezeu: „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”, zice Domnul“.

Astăzi, mai mult decât oricând, biserica are nevoie de o orientare sigură chiar în lumea în care aparatajul tehnic dă şanse de nebănuit pentru alcătuirea de programe şi planuri.

Biserica din România are în faţa ei două obiective măreţe. Campania naţională de evanghelizare şi NET '96, două vârfuri pe care doreşte să le escaladeze, două înălţimi care nu pot fi atinse prin putere şi tărie omenească, oricât de bine ar fi alcătuite planurile de escaladare.

Dumnezeu cheamă biserica Sa la viziune şi consacrare pentru a atinge aceste obiective. Planurile Lui sunt clare, lucrarea de făcut este atât de măreaţă. Prin cine şi prin ce o vom putea face? Oare nu prin Duhul Său, căruia trebuie să-I subordonăm toată plănuierea noastră?

Pe Samson, care a crescut, Dumnezeu l-a chemat la înfăptuirea unui plan măreţ. Domnul l-a binecuvântat... şi Duhul a început să-l mişte. Speranţele tuturor erau puse în el. Poporul aştepta zi de zi să apară un viteaz care să ia în mână destinele lui. Părinţii şi toate rudele aşteptau să vadă ridicându-se din mijlocul lor un erou plin de Duhul Domnului. Atâta timp cât el a rămas credincios chemării sale, puterea nu l-ar fi părăsit niciodată şi ar fi făcut din el ceea ce Dumnezeu intenţionase în planul Său: un mare eliberator al naţiunii.

Curând s-a dovedit că el a folosit puterea pe care o avea în scopuri străine chemării sale.

Cât de teribil este să mergi pe un drum ca acesta!

Cât de îngrozitor este să ştii că pasul greşit pe care l-ai făcut astăzi în mod neobservat, mâine te va duce la ruină!

De aceea, cât de bine ar fi ca noi să fim atenţi să nu îngăduim nici o abatere de la planul divin!

Abaterile de la planul divin l-au dus pe Samson la orbire şi nu i-a mai rămas nici o rază de lumină, ci doar noaptea neagră a unei orbiri totale. Tragicul său sfârşit ne învaţă astăzi să fim foarte atenţi în ce priveşte relaţiile noastre cu această persoană divină, Duhul Sfânt, şi să refacem legăturile cu El, care poate că au slăbit.

Revărsarea Spiritului Sfânt asupra ucenicilor este numită Ploaia timpurie. Ploaia târzie a Duhului Sfânt va cădea în timpul încheierii lucrării de evanghelizare numai asupra aceluia care o cer şi care îşi părăsesc păcatele.

Dacă Spiritul Sfânt va rămâne în inima noastră, atunci El ne va ajuta să căutăm revărsarea Lui în măsură bogată.

Prin neascultare putem pierde măsura de Spirit pe care o avem. Prin Spiritul Sfânt, Isus rămâne în inimile aceluia care Îl iubesc şi-L ascultă. Cu toate că Domnul este gata să dea Spiritul Sfânt aceluia care Îl cer, El nu ne poate da plinătatea Duhului până când nu părăsim orice lucru rău şi nu-L ascultăm din toată inima.

„În orice loc ar fi lucrătorul consacrat lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va fi acolo cu el. Cuvintele spuse ucenicilor ne sunt adresate şi nouă. Mângâietorul este al nostru aşa cum a fost şi al lor. Duhul dă tăria care susţine sufletele ce trudesc şi se luptă în orice situaţie critică, în mijlocul urii acestei lumi, şi-i face să-şi vadă propriile lor lipsuri şi greşeli. În întristare şi durere, când totul apare întunecos şi viitorul tulbure, iar noi ne simţim fără ajutor şi singuri, acesta este timpul când, drept răspuns la rugăciunea credinţei, Duhul Sfânt aduce mângâiere inimii (*Istoria Faptelor Apostolilor*, pag. 42).

Vestirea Evangheliei a înaintat totdeauna în lumea aceasta, întâmpinând împotrivire, primejdie, pierdere şi suferinţă. În ce a constat tăria aceluia care, în vremurile trecute, au suferit persecuţie pentru Numele lui Hristos? În unirea cu Dumnezeu, unirea cu Spiritul Sfânt, unirea cu Hristos. Ocară şi prigoana i-au despărţit pe mulţi de prietenii lor pământeşti, dar niciodată de iubirea lui Hristos.

Ţinta pusă în viaţa bisericii din România este înaltă, este atrăgătoare, dar succesul atingerii ei depinde de Duhul, care este tăria şi puterea bisericii, şi astăzi ca şi în trecut. Să purtăm pe buzele noastre rugăciunea: „Dă-ne Duhul Tău“ şi să refacem total relaţiile noastre cu Acela care ne poate da izbândă deplină.

Victor Zgonea, preşedintele
Conferinţei Transilvania de Sud

ISUS SINGUR

Este foarte probabil că schimbarea la față a Domnului Hristos a avut loc pe Muntele Hermon. Priveliștea de pe acea înălțime purta ochiul de la Liban, cu diadema lui de gheață strălucitoare, spre sud, până la oglinda argintie a Mării Ghenezaret; însă nu la această priveliște de frumusețe naturală au privit, în primul rând, ucenicii; ei L-au văzut „pe Isus singur“ (Mat. 17,8). Doi profeți iluștri, Moise și Ilie, tocmai apăruseră, în mod miraculos, pe vârful muntelui; dar nici unul dintre acești mari bărbați nu mai era

în fața ucenicilor; ei „n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur“.

În această expresie aflăm cheia puterii predicării apostolice. Acel personaj solitar de pe munte a devenit personajul central în ochii și inima apostolilor. O singură persoană ocupa gândurile lor; o singură persoană umplea toate cuvântările lor atât de eficiente! Nu era un înșelător filantrop, pradă propriilor iluzii, așa cum a încercat să-L descrie mai târziu bietul Renan; era Fiul cel sfânt și atotputernic al lui Dumnezeu. Ei au văzut în El pe „Dumnezeu descoperit în trup“ (1 Tim. 3,16); au

văzut în El un Răscumpărător infinit, un model divin, un mijlocitor și un prieten care trăiește în veci. Și n-au mai văzut pe nimeni, decât pe Isus singur. Pavel exprima ceea ce se afla, de fapt, în inima întregii frățietăți apostolice, când a spus: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit“ (1 Cor. 2,2). Nu este aceasta, până astăzi, nota dominantă a celor mai bune predici ale celor mai buni predicatori? Fiți siguri că amvonul, Școala de Sabat și cartea pe care Dumnezeu le onorează cu cel mai mare succes

sunt acelea care nu prezintă pe „nimeni, decât pe Isus singur“.

Tot aici se află și un răspuns cu privire la cea mai bună metodă de a ne purta cu inimile interesate și căutătoare. Suntem prea înclinați să-i trimitem pe cei neconvertiți la o oră de rugăciune sau să citească niște cărți bune ori să asculte vreun Boanergheș renumit. Experiențele multor căutători tulburați seamănă cu aceea a femeii căreia un pastor credincios îi spunea odată:

„Obişnuieți să mergeți la biserică?“

„Da, am fost la toate bisericile din oraș; dar puțină mângâiere pe care o primesc dispăre curând și rămân iarăși într-o stare mai rea decât înainte.“

„Citiți Biblia acasă?“

„Domnule, eu citesc Biblia mereu; uneori primesc puțină mângâiere; însă curând rămân la fel de nenorocită ca întotdeauna.“

„V-ați rugat pentru pace?“

„O, domnule, mă rog toată ziua; uneori primesc puțină pace după ce mă rog; dar o pierd repede. Sunt o femeie nenorocită.“

„Dar, doamnă, când ați mers la biserică sau v-ați rugat sau ați citit din Biblie, v-ați bizuit pe aceste mijloace ca să vă dea mângâiere?“

„Cred că da.“

„Cui v-ați rugat?“

„Lui Dumnezeu, domnule; cui altcuiva să mă rog?“

„Citiți, vă rog, versetul acesta: 'Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă' (Mat. 11,28). Isus este Cel care a spus aceste cuvinte. Ați mers la Isus pentru odihnă?“

Femeia privea uimită și în ochi i-au apărut lacrimi. Lumina s-a revărsat în inima ei, ca și lumina ce inundase muntele Hermon în dimineața schimbării la față. Toate celelalte lucruri la care privise ea - biserică, Biblie, tronul harului și pastorul - toate au dispărut. Ea se minuna și credea și, în fața ochilor ei, n-a mai rămas nici un om, decât Isus singur. A fost eliberată, într-o clipă, după ani întregi de robie. Solzii i-au căzut de pe ochi și

cătușele spirituale de pe suflet.

Isus singur putea face această lucrare de eliberare; însă El nu a făcut-o până când ea nu a privit la El singur.

Această întâmplare, care a fost redată pe larg într-o povestire din *American Tract Society*, îmi era cunoscută din primii ani de lucrare ca pastor. Având în mână acest „secret descoperit“, m-am apropiat de primul romano-catolic care a participat la o predică ținută de mine. Ani și ani el își îndreptase ochii, tulburat, spre sfânta fecioară și către martirii canonizați din calendar. El se dusesese deseori la preot, dar niciodată la Mântuitorul. L-am așezat în fața lui pe Isus singur. El a privit în sus și L-a văzut pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii (Ioan 1,29).

„Biserica mamă romană“, ne-a spus el, „mi-ar arde Biblia, dacă ar ști că am una în casă“. Dar ea nu-L putea mistui pe binecuvântatul Isus din inima lui eliberată și fericită.

Apoi am transmis această descoperire simplă unui sărman invalid, de șaptezeci de ani. Ochii îi slăbeau, iar vederea minții îi era la fel de întunecată și de confuză. L-am așezat înaintea lui, într-un mod imperfect, pe Isus singur. Bătrânul aproape că nu-l vedea pe tinerelul care îi citea. Dar a putut să-L vadă pe Isus cu ochiul credinței. Patriarhul, care se împietrise în cei șaptezeci de ani de păcat, a devenit un copilăș. Ncredința de o viață a dispărut, când Duhul Sfânt i-a descoperit vederii lui cercetătoare și pline de dor chipul divin al unui Mântuitor răstignit.

Nu am uitat niciodată aceste lecții pe care le-am învățat în „copilăria“ mea ca pastor. De atunci până astăzi, am descoperit că singurul mod sigur de a le aduce lumină și pace căutătorilor nerăbdători este să le abatem privirea de la ei înșiși, de la ritualurile și formele fără viață, de la intermediarii de orice fel, de la totul în afară de Isus singur. Ioan Botezătorul avea pe limbă esența Evangheliei când a strigat: „Iată

Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!“ (Ioan 1,29) Prietenul meu îngrijorat, fii sigur că niciodată nu vei găsi iertare pentru trecut și speranță pentru viitor, niciodată nu vei ști cum să trăiești, nici nu vei fi pregătit să mori, până când nu vei privi la Isus singur.

Iată un gând prețios pentru creștinii care își pierd speranța. Sunteți hărțuiți de îndoieli. În afară sunt lupte, iar înăuntru, temeri. De ce? Fiindcă ați încercat să depindeți de stări sufletești și de sentimente, iar acestea scad și cresc asemenea valurilor mării. V-ați bazat pe experiențele trecute, și nu pe un Mântuitor prezent. Ați privit prea mult la voi înșivă, iar nu la Cel care a fost făcut de către Dumnezeu pentru voi neprihănire și răscumpărare deplină (1 Cor. 1,30). Tânjiți după lumină, pace, tărie, siguranță, bucurie? Atunci faceți-vă datoria și priviți la Isus singur.

Când cucernicul Olifant se afla pe patul de moarte, i s-a citit acest frumos pasaj din Apocalipsa, capitoul șapte: „Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor“ (Apoc. 7,17). Bătrânul a exclamat: „Poate că așa va fi. Biblia îmi spune că în Cer nu va mai fi plâns; dar eu știu că voi plânge când îl voi vedea pentru prima dată pe Mântuitorul meu!“ Avea dreptate. Prima imagine care îi va absorbi privirea la intrarea pe porțile slavei nu vor fi zidurile din pietre prețioase, nici șirurile de serafimi strălucitori. Nu vor fi părinții care l-au născut, nici pastorul care l-a învățat calea vieții. Ci, în gloria infinită, în mijlocul miilor de minuni ale acelei uimitoare lumi de lumină și bucurie, ochiul celui credincios, în prima sa priveliște răpitoare, nu va vedea „pe nimeni, decât pe Isus singur“.

T. L. Cuyler,
The Signs of the Times, 28 ian. 1886

Acest articol, scris cu o sută zece ani în urmă, deși conține indicii ale vremii în care a trăit autorul, are un mesaj elocvent și practic pentru zilele noastre. Acesta este motivul pentru care îl publicăm aici.

Zece lucruri pe care să le spunem celor necăsătoriți

*Cum pot cei căsătoriți să fie mai binevoitori
și mai amabili
față de cei necăsătoriți*

Susan Maycinic

N-ai fost căsătorită niciodată, nu-i așa?" Vorbeam cu unul și cu altul la o întâlnire de familie, când a doua soție a vărului mamei mele m-a surprins cu această întrebare. Era mai mult o afirmație decât o întrebare. *N-ai fost căsătorită niciodată* - la timpul trecut? mă gândeam. *Presupun că ea crede că nu există nici o speranță pentru mine!* Și totuși, pe atunci aveam doar treizeci și doi de ani!

M-am calmat sufletește, am zâmbit drăguț și i-am spus despre ofițerul de aviație cu care mă întâlneam. Peste doar câteva minute, într-o altă conversație, o verișoară îndepărtată (care se căsătorise cu prietenul ei din timpul liceului) a făcut aceeași remarcă: „Tu n-ai fost căsătorită niciodată, nu-i așa?”

Absurditatea afirmației m-a izbit atunci și a trebuit să râd în sinea mea. Cele mai multe dintre prietenele mele din liceu se căsătoriseră înainte de vârsta de douăzeci de ani. La cei peste treizeci de ani ai mei, cu siguranță că rudele mele mă considerau o adevărată celibatară!

Nu m-am simțit rănită în ziua aceea. Însă îmi amintesc de alte situații, când comentariile nevinovate ale unor persoane căsătorite m-au îndurerat mult. În multe cazuri, ele încercau să mă încurajeze. Dar, fiindcă uitaseră (sau nu știuseră niciodată) cum este să aștepti an după an un tovarăș de viață, comentariile lor erau ca niște lovituri de pumnal într-o inimă care deja suferea.

Nu sunt singură. Am vorbit cu o mulțime de persoane necăsătorite și am descoperit că auzim, în mare parte, cam aceleași cuvinte de la cunoștințele și prietenii noștri căsătoriți. Multe dintre aceste cuvinte sunt bine intenționate, însă au un mesaj fundamental care ne umilește.

1. „De îndată ce vei fi împăcat(ă) cu situația, Dumnezeu îți va scoate în cale pe cineva.”

De acord, există o urmă de adevăr în această afirmație. Unele persoane își înspăimântă și îndepărtează potențialii parteneri, pentru că vor cu disperare să se căsătorească. Însă a le arunca în față acest enunț tuturor celor necăsătoriți dovedește lipsă de sensibilitate.

Expresia „doar să fii împăcat(ă) cu situația” - și ruda ei apropiată, „doar să ai credință” - banalizează lupta pe care o duc mulți ca să accepte singurătatea. Dumnezeu a creat, în cei mai mulți oameni necăsătoriți pe care i-am întâlnit, o profundă năzuință de a avea pe cineva cu care să-și împartă viața. Când această dorință rămâne neîmplinită cinci, zece, cincisprezece ani sau mai mult - când începe să pară că niciodată nu se va împlini - suferința poate fi intensă. A-i spune unei persoane necăsătorite „doar să fie împăcată cu situația” arată că înțelegeți puțin din această luptă.

Mai mult decât atât, din această afirmație se înțelege că există o formulă pe care trebuie s-o urmezi și care îți va garanta că, în curând, vei sta în fața bisericii ca să primești binecuvântarea conjugală. Din contră, dacă nu ești căsătorit, fără îndoială că faci un lucru rău. Nu este adevărat.

Planul lui Dumnezeu pentru fiecare persoană - incluzând și faptul dacă și când se va căsători - este unic. Dumnezeu nu este un automat, care distribuie un soț sau o soție după ce au fost introduse desule monede ale mulțumirii cu propria situație. Dumnezeu nu reține binecuvântările Sale de la noi până când le merităm.

Am fost încântată când Sara, care fusese necăsătorită până la treizeci și patru de ani, a spus adevărul despre acest mit. „A trebuit să înveți să fii împăcată cu situația înainte de a-l cunoaște pe Michael?” a întrebat-o o femeie necăsătorită. Ea a răs. „Am încercat să mă împac cu situația”, a spus ea, „dar n-a mers! De fapt, continuam să mă lupt cu singurătatea când am început prietenia.”

2. „Înainte de a găsi pe cineva minunat, trebuie să fii tu o persoană minunată.”

Am auzit cu toții această platitudine spusă de vorbitori bine intenționați, la întâlnirile sociale ale celor necăsătoriți. O femeie, care o dădăcea pe prietena mea Dina, avea o altă versiune: „Înainte de a-ți găsi prietul, trebuie să fii o prietensă”.

Povățuitoarea Dinei credea că o încurajează să crească spiritual.

În schimb, comentariul ei a dus-o la disperare.

„Mi se părea că niciodată nu voi putea ajunge așa ceva”, a mărturisit Dina. „Pe lângă aceasta, îmi transmita ideea că de mine depinde dacă mă voi căsători sau nu. Și dacă nu pot să fiu destul de bună?”

Ca și îndemnul de a fi împăcat cu propria situație, această afirmație comunică mesajul că „Tu nu ești căsătorit(ă) fiindcă ceva nu este în regulă cu tine” sau „Încă nu meriți pe cineva”. La fel se întâmplă și când dați glas presupunerii că prietenul/prietena dv. nu s-a căsătorit pentru că, în mod sigur, Dumnezeu trebuie să mai lucreze în viața lui/ei. Dumnezeu nu ne recompensează pentru maturitatea spirituală, dându-ne un soț/o soție!

Este evident că unii oameni foarte spirituali nu se căsătoresc niciodată. Iar mulți dintre cei care trebuie să mai crească mult din punct de vedere spiritual își găsesc partener mai devreme. Ajutați-i pe prietenii dv. să crească atunci când observați părți slabe în viața lor. Însă nu le transmiteți persoanelor necăsătorite mesajul că șansele lor matrimoniale depind de progresul lor!

3. „Ești prea pretențios/pretențioasă.”

Aflându-mă acasă în concediu, stăteam cu prietena mea din copilărie în bucătăria părinților ei și vorbeam despre viață. Ea se căsătorise când avea optsprezece ani. Când mama ei m-a auzit explicând cât de greu este să găsești bărbați agreabili, a făcut repede această evaluare concisă a problemei mele.

De unde să știți? mă gândeam. Nu aveți nici o idee despre bărbații pe care îi cunosc eu. Și, pe lângă aceasta, sunt peste patruzeci de ani de când ați avut un prieten!

Mulți oameni căsătoriți cred că necăsătorii sunt, bineînțeles, exagerat de pretențioși, fiindcă își imaginează întâlnirile ca pe vremea când erau ei la liceu sau la facultate. Ei cred că există un număr nelimitat de oameni disponibili, iar cei care nu găsesc pe cineva sunt, desigur, prea selectivi.

Totuși, când o tânără trece de douăzeci și cinci de ani, situația se

schimbă drastic. Ea poate să nu mai întâlnească bărbați credincioși acolo unde lucrează. Unele biserici au întâlniri ale celor necăsătoriți, însă deseori la aceste întâlniri sunt atrași unii bărbați care nu sunt sănătoși emoțional - sau cărora nu le place să-L urmeze pe Isus. Eu cunosc multe femei atractive, cu o personalitate deschisă, religioase, care au mers ani de zile la astfel de întâlniri sociale, fără a fi invitate la vreo întâlnire.

Ar putea exista vreo câteva femei care continuă să caute un conducător spiritual dinamic, bine făcut, cu simțul umorului, athletic, romantic, care să poată susține o familie cu un singur venit și să vorbească ușor despre sentimentele lui. Însă cele mai multe femei creștine doresc doar să găsească un bărbat care îl iubește pe Dumnezeu, în preajma căruia se simt bine și care, cel puțin, încearcă să facă o carieră. Este aceasta o cerință prea mare?

4. „Ai vreo prieten deosebit/vreo prietenă deosebită?”

Dacă prietenul/prietena dv. are pe cineva, o să aflați despre lucrul acesta. Dacă nu, atunci n-ați făcut decât să aduceți în discuție un subiect dureros. Ar putea să li se pară stupid că trebuie să răspundă cu „nu” la această întrebare, pare-se, pentru a suta oară. Persoanele necăsătorite simt că doriți să spună „da” și, când nu pot, au sentimentul unui eșec. Este ca și când ați întreba o femeie, care de ani de zile se luptă cu infertilitatea: „Sunteți deja însărcinată?”

De ce nu i-ați întreba pe prietenii dv. necăsătoriți ce au mai făcut în ultimul timp? Aceasta le dă șansa de a se concentra asupra lucrurilor pozitive din viața lor, iar nu asupra a ceea ce le lipsește.

5. „Doar dacă ai mai slăbi ...”

La o întâlnire festivă ținută înainte de căsătoria prietenei sale, Jeane spusese că dorește să aibă și ea un prieten. Viitoarea mireasă, înaltă și zveltă, răspunse: „Păi, dacă ai mai slăbi vreo zece kilograme, te-ar invita mai mulți bărbați la întâlniri”.

Jignită, Jeane a întrebat: „Vrei să spui că, dacă Dumnezeu mi-ar scoate în cale un bărbat, el nu m-ar dori acum?”

„Nu, nu te-ar dori“, răspunse prietena ei. „Îți spun sincer, fiindcă te iubesc“.

Jeanne mi-a mărturisit mai târziu: „Aveam impresia că spune că Dumnezeu le binecuvântează doar pe femeile slabe - că eu am atâtea defecte, încât nici unui bărbat nu-i va plăcea vreodată de mine“.

O altă prietenă afirma, ca un ecou al acestor cuvinte: „Toată viața mi s-a spus: 'Ești atât de drăguță la față! Doar dacă ai mai slăbi...' Trebuie luată aceasta ca un compliment?“

Femeile care au sugerat pierderea în greutate încercau să ajute. Observaseră că foarte mulți bărbați - inclusiv creștini - apreciază o carte după copertile ei. Dar este insultător să sugerezi unei prietene necăsătorite că nici un bărbat n-ar accepta-o așa cum este.

6. „Căsătoria nu-ți rezolvă toate problemele.“

Când aveam cam treizeci de ani, am trecut printr-o serie de re-grete din cauza neîmplinirii visului meu de a avea un soț și familie. Uneori încercam să le vorbesc altor prietene despre singurătatea și dezamăgirea mea. De mai multe ori, câte o persoană căsătorită răspundea, oarecum nerăbdător: „Ei, căsătoria nu-ți rezolvă toate problemele!“ Unele au adăugat obositul corolar: „Doar îți dă altele noi!“

Acest răspuns condescendent comunică două lucruri: primul, „Nu-mi pasă cum te simți“, iar al doilea, „Habar nu ai ce înseamnă căsătoria“.

Nu cred că vre-o persoană crede, într-adevăr, că toate problemele dispar atunci când găsește un soț/o soție. Oricine are prieteni căsătoriți cunoaște luptele și decepțiile aflate de cealaltă parte a altarului. Cei mai mulți dintre noi nu s-ar despărți ușor de lucrurile la care ar trebui să renunțe pentru a deveni soț/soție și părinte. Cu toate acestea, multe persoane necăsătorite ar alege bucuria o viață mai grea și pe cineva cu care să o împartă, în loc să trăiască singuri o viață mai simplă.

7. „Sunteți o persoană minunată! Nu-mi vine să cred că nu v-ați căsătorit.“

Ce este greșit în această afirmație? Este o discreditare subtilă a stării

civile a cuiva. Imaginați-vă cum v-ați simți dacă cineva necăsătorit v-ar spune: „Sunteți o persoană minunată. Nu-mi vine să cred că v-ați căsătorit!“

Dacă doriți să faceți o afirmație pozitivă despre o persoană necăsătorită, de ce nu v-ați opri la: „Sunteți o persoană minunată!“?

8. „De ce nu te-ai căsătorit până acum?“

Ei bine, tocmai acest lucru ar dori mulți dintre noi să-l știe! De ce nu ne-a dăruit Dumnezeu un soț/o soție, când atât de multe persoane au?

Am putea da un răspuns, dacă am privi lucrurile dintr-o perspectivă omenască: „Sunt timid(ă) și oamenii nu mă observă“. „Diploma mea universitară îi intimidă pe semenii mei“. „Se pare că totdeauna sunt atras de femeile necorespunzătoare“. Chiar: „Sunt prea înalt(ă) [sau prea scund(ă)]“.

Însă numai Dumnezeu cunoaște adevăratul motiv al singurătății noastre. Poate că El ne va dăruia pe cineva peste câțiva (sau mai mulți) ani. Poate că Dumnezeu dorește să lucrăm pentru persoanele necăsătorite, în număr din ce în ce mai mare. Poate că El dorește să ne păstreze liberi de grijile sau piedicile căsătoriei (1 Cor. 7,32-35). Sau probabil că Dumnezeu vrea să creeze în caracterul nostru ceva pe care numai singurătatea îl poate realiza.

Vă rog, nu ne întrebați de ce nu suntem căsătoriți. În multe cazuri, nu alegem noi singurătatea.

9. „Trebuie să-I permiți Domnului Isus să-ți satisfacă nevoile.“

Cu siguranță, Domnul Isus este adevăratul Iubit al sufletului nostru. Dacă noi credem că un soț sau o soție va satisface năzuințele noastre cele mai adânci, greșim în mod jalnic. Cu toții avem nevoie să creștem în a ne întoarce mai întâi spre Domnul pentru împlinirea nevoilor noastre.

Dar, înainte de a-i cita prietenei dv. din Isaia 54,5 („Făcătorul tău este bărbatul tău“), gândiți-vă la următorul lucru: așa cum arăta regretatul psiholog Bill Crabb, în grădina Eden, Adam se bucura de o părtășie perfectă, neîntreruptă,

cu Dumnezeu. Și totuși, Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur“ (Gen. 2,18). Dumnezeu n-a intenționat niciodată ca părtășia noastră cu Divinitatea să fie suficientă! El a creat relațiile umane, inclusiv căsătoria, pentru a satisface unele dintre nevoile noastre relaționale.

Nu le dați de înțeles prietenilor dv. că, doar dacă ar fi destul de spirituali, atunci n-ar fi nici o problemă că sunt singuri. Încurajați-i pe cei necăsătoriți să se apropie de Isus, să-I permită să fie Cel mai bun Prieten al lor - și să se îndrepte spre alți prieteni creștini, pentru părtășie. Însă acceptați faptul că, atâta vreme cât o persoană este necăsătorită, unele năzuințe sănătoase, importante, vor rămâne neîmplinite și va fi greu lucrul acesta.

10. „Dumnezeu a ales pe cineva în mod special pentru tine. Trebuie doar să aștepti.“

Cei mai mulți dintre noi nici nu ar visa să spună unui prieten/unei prietene: „Dumnezeu o să te vindece de cancer“ sau „Nu-ți face griji, vei putea să rămâi însărcinată“. Și totuși, unii sunt siguri că, în acest domeniu, pot prezice viitorul.

O pereche mai în vârstă, cu care am vorbit la o conferință misionară, m-a asigurat că Dumnezeu are un partener pentru fiecare. „Păi, sigur“, spuse călduros unul dintre ei, „noi avem o prietenă care s-a căsătorit la șaiszeci și trei de ani!“ (Gândul de a aștepta mai mult de treizeci de ani nu m-a umplut deloc de bucurie!)

Cu toate că ar fi frumos să credem că fiecare se va căsători în cele din urmă, aceasta pur și simplu nu este adevărat. Oamenii din toată țara, pe care îi cunosc - căsătoriți și necăsătoriți - au observat că există mai multe femei sănătoase emoțional, care s-au predat Domnului Hristos și care vor să se căsătorească, în comparație cu numărul bărbaților care au aceste însușiri.

A le spune celor necăsătoriți că Dumnezeu are pe cineva pentru ei în viitor le-ar putea crea o speranță

falsă. De asemenea, i-ar putea influența să se concentreze asupra unor obiective greșite. Acest lucru poate fi mai acut pentru femei decât pentru bărbați. Când o tânără se privește doar ca viitoare soție și mamă, poate că nu-și va dezvolta niciodată darurile în alte domenii. De asemenea, s-ar putea confrunta cu o amară dezamăgire când va descoperi că rolul pentru care s-a pregătit toată viața, pur și simplu, nu este disponibil.

Darul speranței

Cei necăsătoriți trec prin multe etape în felul cum simt singurătatea. Unii aproape niciodată nu se gândesc la ea. Pentru alții, singurătatea poate fi chinuitoare. Ei ar putea avea impresia că sexul opus i-a respins, că Dumnezeu i-a trădat și că visul cel mai important al vieții lor nu se va împlini niciodată.

La treizeci și șase de ani, am ajuns ca, în mod obișnuit, să fiu împăcată cu gândul că nu sunt căsătorită. Sunt copleșită de felul

în care Dumnezeu mă folosește și mă binecuvântează și sunt entuziasmată de viața mea! Însă cam cu o lună în urmă, acele sentimente dureroase de mânie și disperare m-au năpădit iar, după ce o prietenie serioasă luase sfârșit pe neașteptate.

Prietena mea căsătorită, Lorraine, m-a surprins într-o zi foarte proastă. A stat jos și m-a ascultat în timp ce-mi vărsam suferința și tulburarea. A recunoscut că nici ea nu cunoaște răspunsurile. Mi-a amintit că Isus știe cum mă simt și El dorește să mă mângâie.

Apoi, după ce udasem o grămadă de batiste și îmi revărsasem totul din inimă, ea a spus doar ce trebuia. „Ce altceva te mai pasionează?” m-a întrebat, înclinându-se spre mine pe scaun. „Ce vise mai ai - în afară de căsătorie și familie - care îți fac inima să bată mai repede?”

Ștergându-mi ochii, am început să gândesc. „Aș vrea să le vorbesc în continuare vecinilor mei despre Domnul Hristos. Și mă entuzias-

mează, efectul, activitatea mea de instruire a unor scriitori și editori creștini din alte țări. Aa, și sunt câteva articole pe care doresc să le scriu...”

„Ce poți face chiar acum cu privire la aceste vise?” m-a stimulat ea. Am început să căutăm idei.

Lorraine mi-a oferit două daruri în ziua aceea. M-a acceptat așa cum eram și m-a ajutat să văd că, în timp ce unul dintre visele mele este împiedicat să se împlinească, există alte vise importante, pline de satisfacție, pe care pot continua să le realizez. Lorraine mi-a dat speranță.

Cuvintele prietenilor noștri căsătoriți ne pot răni. Dar, îndrumate de către Duhul Sfânt, ele pot fi, de asemenea, uneltele prin care Dumnezeu ne vindecă.

Acest articol a apărut prima dată în Today's Woman Magazine (mai/iunie 1994) și republicat în Adventist Review, 28 martie 1996

Cuvinte pe care ne-ar plăcea să le auzim

Care sunt unele cuvinte prin care i-ați putea încuraja pe prietenii dv. necăsătoriți?

„**Uneori te invidiez.**” Puteți fi prinși ușor în capcana de a vă concentra atenția asupra a ceea ce nu avem. Însă îi puteți ajuta pe cei necăsătoriți să vadă - și să fie încântați de - lucrurile bune la care ar trebui să renunțe dacă s-ar căsători.

„**Povestește-mi despre ocupația/profesia ta.**” La prea multe întâlniri ale femeilor, conversația se concentrează asupra soților și copiilor. Femeile necăsătorite se simt lăsate deoparte. Nouă ne place să ni se dea șansa de a vorbi despre lucrurile importante din viața noastră. Nu ne întrebați doar ce facem, ci întrebați-ne ce ne place cel mai

mult în legătură cu serviciul nostru și care sunt visele pe care le avem pentru cariera noastră. Întrebați-ne și despre pasiunile noastre!

„**Ai vrea să mergem împreună la cumpărături?**” sau „**Ai vrea să vii la un joc cu mingea mâine seară?**” sau „**Vrei să te rogi pentru mine și să mă iei la rost când le răspund urât copiilor?**” Pe scurt, orice lucru care le-ar permite celor necăsătoriți accesul în viața dv. Cereți-ne să vă fim prieteni - ne-ar face plăcere aceasta!

„**Dumnezeu este destul de mare.**” De multe ori, când privim în jur, pare cert faptul că vom fi totdeauna singuri. Amintiți-ne că

Dumnezeul nostru puternic și iubitor este mult mai mare decât situațiile în care ne aflăm. Povestiți-ne despre minunile din viața dv., despre situațiile „imposibile” în care Dumnezeu a intervenit. Ajutați-ne să ne concentrăm atenția asupra lui Dumnezeu.

„**Ești o persoană cu totul deosebită. Prietenia ta înseamnă mult pentru mine.**” Rar se întâmplă ca un bărbat sau o femeie să nu simtă, uneori, singurătatea pentru toată viața ca o respingere. Spuneți-ne ce vă place la noi, cum ne-ați văzut progresând, de ce sunteți mândri de noi. Dați-ne de știre că doriți să fiți în preajma noastră.

Festivități de sfârșit de an la Institutul Teologic

Parcă totul a fost un vis. Din ziua când trăiești bucuria admiterii și până la serbarea încheierii celor opt semestre de cursuri, a fi student la teologie este o experiență incomparabilă, de vis - în ciuda faptului că visele au, uneori, secvențe de coșmar. Întrebați-i însă pe cei care au intrat în „câmp” în ultimii ani (sau în ultimele decenii) și veți vedea că nostalgia după zilele de seminar transformă chiar și micile coșmaruri ale trecutului într-un vis frumos, învăluit în candoarea adolescenței și a primei consacrară pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Agățat între Liceul Seminarial Adventist și complexul de la Cernica, Institutul Teologic Adventist își duce existența patriarhală, întinzându-și tot mai viguros cortul sub privirile trecătorilor. În speranța acreditării de către forurile naționale (CNEEA) și internaționale (Departamentul de educație al Conferinței Generale), Institutul așteaptă acreditarea lui Dumnezeu în mod activ și ca în durerile facerii. În acest context, festivitățile de sfârșit de an se înscriu în procesul educațional ca și cursurile regulate, contribuind totodată la susținerea bunului nume al unei instituții de care biserica de astăzi și de mâine nu se poate lipsi.

Pentru promoția 1996, zilele de 29-30 iunie au fost printre cele mai fericite din viață. Începând cu Sabatul petrecut în excelenta casă a Adunării Creștine, pe care această ramură evanghelică, în frunte cu dr. Socoteanu, ne-a pus-o la dispoziție, serbarea ne-a adus surprize plăcute.

Școala de Sabat a redus sala, în mod aproape inevitabil, la rolul de spectatori. O singură grupă, formată în special din profesori, a fost condusă de absolventul Norbert Cristea. După ce i-am judecat, după obicei, atât pe vinovații beniaminiți, cât și

Florin Lăiu

pe israeliții legalisti și superstițioși, am tras niște concluzii de tipul: „Cum ar fi trebuit să fie dacă...”. Uitasem să vă spun că minutele misionare au fost prezentate în limba rusă de fratele Krușenițki, vicepreședintele Diviziunii Euro-Asia, în traducerea lui Slavik Kocimari. Ni s-au relatat izbânzi ale Evangheliei în orașele fostei Uniuni Sovietice.

Predica a fost ținută de fratele Adrian Bocăneanu, președintele uniunii noastre, care ne-a reamintit că iubirea lui Dumnezeu, atât în profunzimea ei, cât și în coordonatele ei, este cu totul diferită de iubirea omenească. Sala, prevăzută cu aer condiționat, și liniștea, rămasă parcă din timpul săptămânii în atmosfera sălii, ne-au ajutat să regândim acest subiect, cel mai profund și mai entuziasmant care se poate predica. Grupul vocal „Îngerul alb” din Chișinău, precum și corul „Îngerilor” noștri de la Institut (îmbrăcați, după obicei, în costum negru!), au transformat ziua într-o sărbătoare de proporții istorice.

Intrasem în sală cu o anumită îngrijorare: vor reuși, oare, ai noștri să mențină în timpul serviciului divin și în pauze, în sală și pe holuri, liniștea specifică acestui loc? Vizitasem adunarea aceasta în câteva rânduri și fusesem frapat de respectul arătat locului de închinare de către creștinii adunați acolo. Dacă cineva nu știe cum arată adevărata liniște, îl invităm să participe la un serviciu divin obișnuit în Adunarea Creștină de pe strada Dr. Felix. Am fost bucuros că în dimineața de Sabat s-au purtat și frații noștri la fel. Însă n-am înțeles de ce atmosfera aceasta n-a rămas până la sfârșit. Poate pentru că subiectul ordinii nu pare să facă parte dintre „cele zece ordine”?

Plecând spre casă, două surori, oprite pe trotuarul de vis-à-vis, mă întreabă: „Frate, nu vă amintiți care este a doua caracteristică a iubirii lui Dumnezeu? Că pe prima și pe a treia le știm!” Le-am răspuns, de pe trotuarul meu: „Este realită!”

După-amiaza Săbatalui a oferit Institutului ocazia de a se autoprezentă publicului adventist. Pornind de la cuvântul rectorului (fr. Nelu Dumitrescu) și încheind cu acela al capelanului (fr. Daniel Nae), fiecare profesor a prezentat specificul catedrei sale. Găsesc aici ocazia să spun că am motive să fiu mândru de colegii mei.

Corul bărbătesc al studenților și „îngerii albi” de la Chișinău au menținut tonusul sărbătoresc, nobil.

A doua zi, obosiți după un Sabat plin de emoțiile întâlnirilor și după o noapte mai scurtă, înarmați cu bilete căutate din vreme, cei peste o mie de spectatori - doar o mică parte dintre cei ce ar fi dorit să participe - au umplut Sala Radio. Familiile studenților, prietenii și prietenele lor, diverși invitați, familiile profesorilor au constituit publicul cărui i se rezervase această sărbătoare. Singurul gust amar care ne-a rămas este că n-am putut oferi bilete tuturor celor care ar fi dorit să se bucure împreună cu noi, că în iureșul pregătirilor noastre am scăpat din vedere unele nume pe care n-ar fi trebuit să le uităm.

Festivitatea de absolvire s-a desfășurat sub deviza „Voi sunteți lumina lumii”, aleasă de absolvenți după cuvintele latine încrustate pe sigla Institutului nostru - care, la rândul ei, imită sigla Institutului Adventist din Collonges.

După cuvântul de bun venit, adresat de fr. prof. Valentin Dănăiață, și după obișnuitele introduceri fes-

tive - cor, imn, rugăciune, cor, toți profesorii de pe scenă ne-am pomenit dintr-o dată subiecți ai unui examen neașteptat și emoționant, sub microfonul magic al absolventului Sorin Petrof. Sperăm că ne-am... „descurcat“.

A urmat istoricul clasei, cu diapositive prezentate și comentate într-un umor de bun gust, surpriză pregătită de absolventul Robert Iosub, după care prof. Florin Lăiu, dirigintele, a făcut pentru ultima dată apelul clasei, schițând - într-un stil specific - portretul personalității fiecărui student.

A urmat un solo vocal al lui Marius Munteanu, șeful clasei. Florian Ristea a prezentat apoi ținta clasei, în numele tuturor colegilor lui, după care octetul seminaristilor a cântat „Ne-a trimis“. A venit la microfon Valentin Petreacă, recitând, în maniera cea mai convingătoare, poezia clasei: „Să fim lumină“.

Corul studenților, sub bagheta sensibilă a fr. Adalbert Orban, profesor de armonie teologică și de muzică sistematică, a dominat tot timpul scena, intercalând, între intervențiile literare, coruri impresionante și pline de trăire creștină adventistă. Nu putem ignora gestul „îngerilor albi“, care au venit și aici să ne dea, în mod involuntar, lecții de muzică adevărată. Ei au reprezentat totodată grupul basarabean din clasa de absolvire. La festivitate s-au bucurat împreună cu noi și alți pastori și lideri adventiști din Republica Moldova.

Un tânăr și sensibil violonist, student la conservator, a îmbogățit programul nostru cu un mesaj sonor potrivit acestei ocazii.

A urmat cuvântul studentului Eugen Chirileanu, un Elihu care s-a adresat absolvenților în numele colegilor mai mici. „Nu ne pare rău că plecați, pentru că mergeți acolo unde sunteți așteptați, unde este nevoie de voi. Duceți-vă, și spuneți-le că venim și noi!“

Tradiționalul cuvânt de trimitere a fost rostit de fr. Adrian Bocăneanu. De la zămbetele nevinovate ale prezentărilor din prima parte a programului, s-a putut trece la emoții mai profunde și mai înalte, emoții cerești, generate de sentimentul prezenței lui Dumnezeu. În

timp ce absolvenții și soțiile lor formaseră un semicerc în fața corului studentesc, cuvântul de trimitere a venit ca o rugăciune de binecuvântare, ca un glas al Spiritului, în care am simțit încurajarea și făgăduința că nu luptăm singuri, că Dumnezeu este alături de noi. Într-o solemnitate adâncă, nepământeană, ca indizi și ca familii, băieții pe care-i văzusem crescând sub ochii mei primeau acum cuvinte vibrând de simțul răspunderii, de sentimentul iubirii și călăuzirii Aceluia care ne-a trimis ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Una dintre tinerele soții rămase în sală s-a atașat grupului de pe scenă lângă soțul ei, purtând în brațe fetița, care va contribui și ea, în felul ei, la încheierea lucrării.

În mod natural, unii au gustat mai mult umorul „inevitabil“ al unor intervenții din prima parte a programului. Dar pentru cei mai însetați de prezența lui Dumnezeu, solemnitatea trimiterii, încheiată cu binecuvântarea aaronică, a fost cu siguranță punctul culminant. În fața grupului absolvenților, pentru a pecetlui acest moment, octetul a cântat, în numele lor, „Domnul ne-a chemat“. Fratele Nelu Dumitrescu a înmănat, apoi, certificatele de absolvire, în aplauzele sălii, în timp ce sora Ștefania Cuemjiev a oferit flori absolvenților.

Au urmat cuvintele de mulțumire adresate de absolvenții Magyarossi Barna și Daniel Cucuteanu; mulțumiri adresate profesorilor pe nume, celor prezenți (pe care absolvenții i-au răsplătit cu flori și îmbrățișări) și celor absenți (profesori invitați de la Universitatea București sau de la universitățile adventiste din străinătate). De asemenea, au primit flori și cuvinte de recunoștință reprezentanții uniunii, soțiile profesorilor, surorile secretare și alții. Ne-am bucurat, în acest cadru, și de prezența neuitatului frate George Indricău, acoperit de noblețea perilor albi, care a fost, timp de decenii, profesor al Seminarului Adventist - profesor al profesorilor de astăzi.

După imnul final, cântat cu toată sala, o rugăciune simțită și, cu siguranță, auzită în cer, a fost

rostită de fr. prof. Faluvegi Dezi-deriu. Festivitatea s-a încheiat cu coralul „Prin El vom lumina“, după care studenții au părăsit scena în ordine, în acordurile pianului și aplauzele sălii.

Afară au urmat alte momente emoționante, întâlniri cu atâția prieteni veniți să participe la bucuria noastră, fotografii, îmbrățișări, momente în care întotdeauna uităm să facem tot ce ne-am propus.

După ce s-a risipit mulțimea, dar nu și vraja serbării, clasa de absolvire a ținut să mai aibă o ultimă întâlnire „de familie“ cu profesorii. În incinta liceului adventist unde au fost ținute cursurile în acest an, clasa a dat o recepție binevenită, încheiată cu cuvinte de rămas bun, cu urări și îmbrățișări.

Era vremea să plecăm, dar toți simțeam că nu puteam pleca, simțeam că trebuie să spunem anumite cuvinte pe care nu le găseam.

Cu amărăciunea că nu mi-am luat rămas bun de la fiecare în mod individual, dar cu speranța că ne vom mai putea întâlni în ocazii deosebite, am rămas ultimul în curtea liceului. Dar nu singur. Împreună cu absolventul Florin Asanache și soția lui, simboluri ale unui tineret pastoral afectuos și sensibil, am rămas la taclale, „ca pe vremuri“, până la căderea umbrelor.

A doua zi, am întâlnit alți trei absolvenți care mi-au mărturisit că se simt foarte afectați de această rupe de școală. Am fost înviorat însă, văzând hotărârea lor de a sluji în câmpul Evangheliei.

După toate cele trăite în această școală fierbinte și plină de neprevăzut, sub semnul tranziției pământestii și al favorii Domnului nostru, n-aș putea semna această tentativă de reportaj fără un cuvânt adresat absolvenților „mei“: „Băieții, puteți uita greaca, chiar și Apocalipsa, dar nu uitați lecția de umilință a Îndrumătorului nostru divin! Și, acolo unde sunteți acum, rugați-vă pentru cortul acestei școli care v-a dat cel mai nobil sens în viață și pentru eternitate“.

Să fim lumină

*Prea mult amar e-aici și întuneric!
Se-asteaptă cineva să intervină
Și, străpungând văzduhul luciferic,
Să-mprăștiie dulceață și lumină.
Prea multă-nstrăinare și cruzime
E-n jurul nostru și e numai fum...
Umplute cu absurd și fără rime
Sunt cântecele veacului de-acum.*

*Chiar cele zece torțe înălțate
Le stinge duhul lumii într-un răs...
- Se vrea, fără lumină, libertate
Și raiul pe pământ fără Isus -*

*Noi învățăm nu doar să ducem torțe,
Nu doar să spargem oalele de lut,
Ci am primit nestăvilite torțe
Să fim lumină-aproapelui pierdut.
Noi am primit în suflete tăria
De-a trece peste șerpi și peste regi,
Trăindu-ne pe rug apostolia -
Să fim lumini înalte și întregi.
De-aceea Domnul cerului ne trece
Prin acest veac de umbre și de gropi,
Ca să-nvățăm, căliți de nota zece,
Să fim lumini pe drum, și nu doar poți.*

*Mai buni ca alții nu suntem, în sine,
Și nu avem în carne foc mai sfânt,
Dar Spiritul lui Hrist ne întretine
Să fim lumină lină pe pământ.
Și glasul ni-i strigare, nu descântec;
S-audă chiar și morții vom striga.
Să vindecăm pe cei robiți de pântec,
Să fim lumină, zbor și osana!
Chiar când, ținuiți de umbre, tot mai zacem
Prin baștina și mlaștina de-aici,
Noi, cetățeni ai cerului ne facem
Să fim lumini de sori, nu licurici.
Plecăm în câmp, la proba de credință,
Pe drum de neîntors, doar cu Isus.
Prin El vom căpăta și biruință,
Să fim în veci lumini, fără apus.*

de Florin Lăiu

În urmă cu patru ani, Institutul Teologic a primit din partea bisericii o grupă masivă de tineri, predați Domnului pentru pregătire în vederea slujirii.

Astăzi a venit ziua când să fie redați bisericii, care îi trimite cu încredere, dar și cu îngrijorare în lanul bogat al Evangheliei.

Astăzi vă predăm în grija Aceluia care vă poate feri de orice cădere și care vă va folosi pentru încheierea uriașului proiect al predicării Evangheliei.

Membrii bisericii vă așteaptă cu nerăbdare și cu speranță. Ei vă privesc ca pe soli ai Marelui Împărat, care să le aducă bucurie, mângâiere, îndrumare și viziune.

Acum părăsiți „viața de școală” pentru a intra în „școala vieții”, care este mult mai dură decât festivitatea aceasta de încheiere.

Vă recomand ca, în calitate de slujitori ai Evangheliei, să alergați mereu la Izvor, la Isus, cu vasul vostru gol pentru a fi umplut. Ferice de aceia care trăiesc nu din ceea ce au, ci din ceea ce primesc.

„Vă rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții și pentru arătarea Împărăției Sale, propovăduiți Cuvântul și stăruiți asupra lui la timp și ne la timp, muștrați, certați și îndrumați cu toată blândețea și învățătura... Fiți treji în toate lucrurile, răbdați suferințele, faceți lucrul de evangelist și împliniți-vă bine slujba.”

Domnul vă oferă părtășia cu El și ucenicia lui Hristos. Cu o ardoare nerăbdătoare, îngerii așteaptă conlucrarea noastră. El v-a chemat să vă aibă cu Sine o vreme și apoi să vă trimită să propovăduiți. V-a chemat ca să vă poată trimite ca martori ai Săi. V-a chemat ca să vă pregătiți pentru întâlnirea cu Dumnezeu vostru și să aduceți și pe alții la această întâlnire.

Vă trimitem ca să deveniți desăvârșiți ca lucrători, dar și

desăvârșiți în caracter și asemenea lui Isus, să dați dovadă de hărnicie, iar lucrarea voastră să fie făcută cu exactitate și cu răspundere. Dacă vă veți aștepta la mult, veți lucra mult. Isus așa a făcut.

Vă trimitem să răspândiți în jur o atmosferă de nădejde și curaj, neuitând că Isus așa a făcut. Faceți-vă obiceiul să petreceți în fiecare zi măcar o oră cu Isus, astfel ca toți să vă găsească în Casa Tatălui vostru. Isus așa a făcut. Căutați să mulțumiți, să onorați și să proslăviți pe Tatăl vostru în lucrurile obișnuite ale vieții. Nu lăsați ca grijile lumești să vă jefuiască de lucrurile cerești. Vă trimitem să mijlociți între vii și morți și să smulgeți cât mai multe suflete din foc.

Vă trimitem ca pe niște oi în mijlocul lupilor, ca pe niște osândiți la moarte, ca să fiți o privesc pentru lume, înger și oameni. Vă trimitem ca pe niște împuterniciți, să-i rugați fierbinte pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Duceți-vă la toată lumea la care ați fost trimiși și predicați Evanghelia veșnică tuturor oamenilor, din orice seminție, neam, limbă sau popor.

Vă trimitem, căci porunca Domnului este grabnică. Pe drum, propovăduiți și ziceți: „Împărăția cerurilor este aproape!” „Duhul Domnului să fie peste voi... ca să vestiți săracilor Evanghelia. El v-a trimis ca să tămăduiți pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiți robilor de război eliberarea și orbilor căpătarea vederii, să ridicati pe cei apăsați și să vestiți anul de îndurare al Domnului!”

Vă somăm înaintea lui Dumnezeu, să păstrați, ca pe lumina ochilor, moștenirea spirituală a părinților noștri, a bisericii advente odată cu credința dată sfinților odată pentru todeauna.

Domnul să facă să lumineze fața Lui peste voi.

din cuvântul de trimitere
rostit de președintele uniunii

O poveste de copii pentru adulți

Această întâmplare s-a petrecut când Ana avea șase ani. Mama ei aștepta un nou-născut, de aceea Ana a stat aproape toată iarna la mătușa ei, Minnie. După nașterea surioarei sale, Ana s-a întors acasă.

Când Ana a plecat de la ea, mătușa Minnie i-a făcut cadou un minunat set de porțelan pentru ceai. Setul avea patru căni și farfuriore cu chenar aurit. Mai era și un vas pentru zahăr, unul pentru frișcă și un mic ceainic.

Ana era mândră de setul de ceai. Tatăl ei i-a spus astfel: „Trebuie să-l punem sus, ca să nu se spargă“.

Tatăl a luat două cuie și a fixat o cutie de lemn pe peretele din dormitorul Anei. Din cutia de lemn a făcut un dulap cu două rafturi. Acolo, setul de ceai, la care ea ținea tare mult, putea fi văzut și admirat, dar era și protejat de degetele celor mici.

Peste câteva zile, tatăl s-a întors acasă de la cumpărături. Avea în mână o pungă albă de hârtie. Ana știa că în pungă sunt bomboane cu mentă. Ea cunoștea și motivul pentru care tatăl ei le cumpăraseră. El avea ulcer la stomac și, în zilele acelea, oamenii foloseau bomboane cu mentă ca să nu-i mai doară stomacul.

Ruth Anneke

Tatăl știa că Ana văzuse punga cu bomboanele mentolate. De asemenea, el știa că ei îi plac bomboanele cu mentă, de aceea i-a dat și ei una. Apoi i-a spus: „O să pun aceste bomboane pe raftul de sus din dulapul tău. Tu știi că nu trebuie să te atingi de ele“.

„Da“, spuse Ana, „știu. Sunt medicamentele tale.“

Ana a ieșit afară la joacă. Dar s-a întors repede în casă. A intrat în dormitor și stătea în fața dulapului, privind în sus. Se putea vedea marginea acelei mici pungi albe. Ei îi mai trebuia o bomboană mentolată.

Știa că sunt ale tatălui ei. Și totuși...

Întinse mâna spre dulap, dar nu putea ajunge la el, nici dacă se înălța pe vârful degetelor. Se duse la bucătărie și luă de acolo o cutie mai mare, în care se țineau cuiele.

Familia ei folosea aceste cutii în loc de scaune.

Ea împinse cutia până sub dulapul său. Acum putea ajunge la setul de ceai de pe raftul de jos. Însă la raftul de sus tot nu ajungea. S-a prins de o parte a dulapului și a început să se ridice ținându-se de ea.

Vă aduceți aminte, v-am spus că tatăl folosise două cuie ca să fixeze dulapul. Cuiele erau destul de mari ca să poată susține dulapul, setul de ceai și bomboanele cu mentă, dar ele nu o puteau ține și pe Ana.

Deodată s-a auzit un troznet! Ana, dulapul, cămile, farfuriorele și bomboanele mentolate au căzut la pământ. Mama a venit în fugă. O luă de jos pe Ana și bomboanele. Apoi amândouă au adunat toate cioburile din setul de ceai al Anei. Cămile, farfuriorele, vasul pentru zahăr, cel pentru

frișcă și ceainicul, toate erau sparte.

Adulții folosesc un cuvânt atunci când vor să spună că dorim ceva ce nu ne aparține. Aceasta se numește poftă.

Când poftim ceva, suntem în stare să spargem în bucăți ceea ce deja avem. Și foarte des nici măcar nu obținem ceea ce am poftit.

Adventist Review, ianuarie 1996

Leo Ranzolin / vicepreședinte al Conferinței Generale

În cursul lunii mai, fratele Leo Ranzolin, vicepreședinte al Conferinței Generale, s-a aflat la Ploiești, unde a prezentat Cuvântul Domnului timp de zece zile, în noua sală a comunității Sion. Înainte de a pleca, dânsul a acordat acest interviu pentru cititorii Curierului Adventist.

Iubiți frațe Ranzolin, fiind originar din Brazilia, care au fost simfămintele dvs. în cursul acestei vizite în România?

Într-adevăr, este o bucurie deosebită să faci parte din marea familie latină din lumea întreagă. Am fost foarte entuziasmat să fac cunoștință cu România - a cincea națiune latină - și voi rămâne cu amintiri plăcute în urma vizitei mele aici. Cu aproape 800.000 de membri, Brazilia este a doua țară din lume în ce privește numărul membrilor din biserica noastră. Cea mai prețioasă moștenire este faptul că membrii noștri sunt, cu adevărat, angajați pentru a doua venire a Domnului Hristos. Ca și în România, se manifestă multă ardoare și entuziasm pentru lucrarea Domnului. Cred că tinerii sunt cei care, prin participarea lor la activitățile bisericii, îi dau o altă față.

Ați lucrat foarte mulți ani în departamentul tineretului. Ați vrea să ne vorbiți mai mult despre rolul crucial al tinerilor în viața și creșterea bisericii?

În țările și diviziunile în care tinerii au un rol vital și reprezintă majoritatea membrilor bisericii, lucrarea înaintază repede. În unele diviziuni, ei reprezintă cam 60% - 70%. Bunul cel mai de preț este entuziasmul și implicarea lor în activitățile bisericii.

În Brazilia, când intri în biserică în timpul Școlii de Sabat, de pildă, poți observa că jumătate dintre instructorii sunt tineri. Ei se află în fruntea multor activități! Asociația tinerilor adventiști a fost trambulina, catalizatorul, locul în care ei

pot lucra împreună și pot implica alți tineri. Acest lucru îi ajută să-și exerseze și să-și dezvolte deprinderile și, totodată, să crească din punct de vedere spiritual. Cea mai mare primejdie pentru tineri este să plece în lume și să înceapă să bea din fântânile crăpate ale materialismului și ale spiritului lumesc și să fie asimilați în anturajul celor care nu îl iubesc pe Domnul.

Care sunt programele specifice de tineret, pe care le considerați de cel mai mare succes?

Programul numărul unu este Asociația tinerilor adventiști. În majoritatea țărilor din Africa, Asia și a celor latine, tinerii se întâlnesc în fiecare Sabat după-amiază, pe la ora 4:30 sau 5. Conducerea bisericii pregătește programe care țin cont de nevoile spirituale, educaționale, sociale și fizice. Aceste programe le îmbogățesc pe cele prezentate de către tineri și îi ajută să crească în Domnul Hristos. Această Asociație a tinerilor din biserică poate

ajuta foarte mult tineretul și biserica printr-o serie de activități. Vocea tinerilor a fost un program cu totul deosebit, în cadrul căruia tinerii au ținut ei înșiși întâlniri de evanghelizare. Există un manual care îi ajută să le organizeze. De asemenea, ei se implică în activități legate de date calendaristice, cum sunt programele de Ziua mamei, Ziua eroilor etc. Sunt fericit când văd uimitoarea dezvoltare a programului Clubul exploratorilor în România, într-un timp atât de scurt.

Este un loc în activitățile bisericii și pentru vârstele ceva mai mici - adolescenții?

Este necesar ca adolescenții să fie cuprinși în activitățile bisericii. Cred că, în România, corurile tinerilor au fost o adevărată binecuvântare. Prin înființarea unei puternice Asociații a tinerilor adventiști, ei pot fi chemați să facă lucruri mai mari pentru Domnul. Adolescenții din multe țări sunt cuprinși și în Clubul

(continuare în pag. 17)

Seară de seară, zeci de copii au ascultat, fermecați, povestirile amazoniene ale fr. Ranzolin

3D

dialog direct deschis

Cum aplicăm astăzi sfaturile Spiritului Profetic referitoare la literatura beletristică?

Problema literaturii și a prezenței ei în sălile de clasă adventiste este un subiect care revine la fiecare convenție a profesorilor. În încercarea de a clarifica poziția bisericii, s-a format un comitet reprezentativ al departamentelor educației din biserică pentru a studia cu atenție acest subiect.

Raportul pregătit de acest comitet a fost recomandat Departamentului Educației de la Conferința Generală și apoi Comitetului de toamnă din anul 1971 unde, după câteva schimbări minore, a fost acceptat și trimis înapoi la Departamentul Educației pentru a fi aplicat.

Voi prezenta în paragrafele următoare, în rezumat, conținutul acestui ghid ce are ca scop trasarea unor direcții în procesul de predare a literaturii în școli.

„Scopul suprem al profesorului trebuie să fie acela de a desăvârși atât caracterul său, cât și pe al elevilor săi. Profesorii, candelile să vă fie curățate și aprinse! În acest fel, ele vor lumina nu numai pe elevii voștri, ci vor trimite raze clare și distincte în căminele elevilor, între vecinii lor și mai departe, în întunecimea morală a lumii.” (*Counsels to Parents and Teachers*, pag. 68)

Literatura, în general, are ca obiect impresiile umane, aspirațiile sale, gândurile, acțiunile și realizările omului, fie bune, fie rele. Literatura selectată pentru școlile adventiste trebuie să conducă la dezvoltarea armonioasă a omului.

Prezentăm în această rubrică ultima parte a articolului de sinteză scris de prof. Carmen Rusu, de la Institutul Teologic Adventist.

Ea poate fi reală sau de ficțiune, poate avea ca origine surse religioase sau seculare. Oferind o perspectivă cuprinzătoare asupra lumii, literatura îl poate ajuta pe cititor să găsească soluții la problemele sale asupra originii, naturii și destinului său, accentuând adevărul, cinstea și frumosul. Studiul literaturii îl confruntă pe elev cu realitatea, explorează întrebări semnificative și introduce ideile în contextul lor istoric. El oferă o bază pentru dezvoltarea discernământului și îi încurajează pe elevi să-și folosească spiritul critic și să facă distincție între operele bune și cele rele.

Studiul literaturii trebuie să sprijine premisa fundamentală că Dumnezeu este Creatorul și susținătorul pământului și al întregului univers și că El este sursa cunoașterii și a înțelepciunii. Literatura autentică va confirma adevărul că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său și va ajuta la restaurarea acestei imagini, dezvoltând credința în Domnul Hristos. Ea va dezvolta consacrația pentru lucrarea lui Dumnezeu și dorința de a sluji omenirii.

Filosofia pedagogică adventă susține că Dumnezeu poate fi cunoscut cel mai bine prin revelația divină care ne descoperă natura și scopurile Sale. Obiectivele predării literaturii în școala adventistă vor fi, așadar, în armonie cu această revelație, în special așa cum este ea prezentată în Scriptură și în scrierile soriei Ellen White.

Predarea literaturii în școlile adventiste trebuie să aibă ca accent principal for-

marea caracterului. Trebuie să transmită elevilor idealuri spirituale, convingeri, atitudini și valori ale bisericii și, de asemenea, să-i încurajeze pe elevi să devină cetățeni cinstiți, supuși legii, creștini conștiințioși și loiali.

Studiul atent al sfaturilor soriei White și poziția generală față de principiile lecturii indică faptul că studiul literaturii seculare, efectuat sub supravegherea profesorului, al literaturii bazate pe principii ale adevărului, este o acțiune legitimă în școlile adventiste.

Literatura acceptabilă, indiferent sub ce formă, reprezintă o formă de artă autentică și trebuie să fie predată în așa fel, încât elevii să devină conștienți de calitățile ei estetice, de frumusețea cuvântului și a structurii, a ritmului și a rimei, a luminii și umbrelor. Profesorii trebuie să le împărtășească elevilor dragostea pentru ce are literatura mai bun, pentru ca ei să poată învăța s-o aprecieze și să folosească principiile ei atunci când ei înșiși vor dori să scrie.

În esență, literatura studiată în școlile adventiste va avea următoarele caracteristici:

a. Va fi artă autentică.

Ea va conduce la înțelegerea naturii omului în societate și va fi compatibilă cu valorile adventiste.

b. Va evita senzaționalul (exploatarea sexului și violența) și sentimentalismul (exploatarea sentimentelor în detrimentul unei perspective sănătoase și echilibrate asupra vieții).

c. Nu va fi caracterizată de profanare sau de limbaj violent și vulgar.

d. Va evita elementele care fac ca răul să pară atrăgător și de dorit, iar binele să apară neinteresant, ridicol.

e. Va evita povestirile simple, în care se face prea mult uz de suspans sau sunt supradominate de intrigă și care încurajează astfel o lectură grăbită și superficială.

f. Va fi adaptată nivelului de maturitate al elevilor.

Astăzi, elevii sunt interesați, în special, ca studiile pe care le fac să fie relevante, să-i ajute efectiv în experiența și interesele lor. Recunoscând aceasta, pe lângă valoarea lui tradițional apreciată, studiul literaturii poate promova deprinderea de a găsi cele mai bune rezolvări pentru problemele vieții. Iată care sunt sarcinile profesorilor de literatură pentru împlinirea acestui deziderat:

a. Profesorii de literatură din școlile adventiste trebuie să plece de la premisa că selectarea atât a materialului, cât și a metodelor didactice trebuie să aibă sens în contextul vieții actuale, pentru ca elevii să devină creștini maturi, dedicați cercetării înțelepciunii și adevărului și interesați de binele fizic și spiritual al semenilor lor.

b. Profesorii de literatură trebuie să-i ajute pe elevi să descopere semnificația literaturii biblice și a scrierilor soriei White pentru interesele contemporane.

c. Școlile adventiste (în special cele de nivel înalt), recunoscând interesul elevilor în ce privește problemele umane curente, vor include, în programa lor de literatură, opere care încurajează formarea unor deprinderi de gândire logică, opere care îi determină pe elevi să regândească și să evalueze propriile valori morale sau pe ale altora. Atitudinea echilibrată a profesorului față de aceste materiale și explicațiile oneste trebuie să descopere elevilor utilitatea lor, în ciuda anumitor scăderi.

Întotdeauna materialul și subiectul trebuie adaptat vârstei elevilor și să fie în armonie cu filosofia mai sus prezentată.

Profesorul de literatură din școala adventistă va fi cu totul consacrat credinței și idealurilor bisericii, explicând aceasta în stilul său de viață. El va fi interesat de mântuirea elevilor lui și de proslăvirea lui Dum-

nezeu. Profesorul va folosi materiale și metode care să-i ajute pe elevi în atingerea celor mai înalte scopuri pe care Dumnezeu le are pentru om. Va alege cu grijă temele pe care le va da elevilor, iar metodele folosite de el vor forma în fiecare elev principiile prezentate în Biblie și în Spiritul Profetic. El va ști că adevărul este comunicat cel mai bine într-un climat de dragoste, compasiune, frumusețe și simplitate. Va lua în considerație contextul adventist în care predă, căminele din care vin elevii și, cel mai important, pe elevii înșiși, adaptându-se la nevoile lor.

Nu putem tăgădui că unii autori necredincioși au în scrierile lor idei valoroase, înțelepte, exprimând valori culturale, morale și estetice. În același timp, nu trebuie să uităm că, deși „putem urmări șirul învățătorilor lumii până în timpurile cele

mai îndepărtate ale trecutului raportat în istoria lumii, lumina a existat înainte de ei. După cum luna și planetele sistemului nostru solar strălucesc prin reflectarea luminii soarelui, în măsura în care învățătorii lor sunt adevărați, marii cugetători ai lumii au reflectat razele Soarelui dreptății. Fiecare licărire a cugetării, fiecare scânteiere de spirit este de la Lumina lumii” (Educație, pag. 11.12).

O abordare creștină a unei cărți este o abordare responsabilă, care îl conduce pe cititor să citească pentru a câștiga o înțelegere mai profundă a aspectelor vieții și destinului. Această lectură nu este o *evadare* din realitate, ci o *confruntare* cu realitatea prin perspectivele pe care le oferă opera de artă autentică. Iată scopul educației creștine.

Pe scurt, lucrul esențial în studiul literaturii nu este

transmiterea unor cunoștințe, ci dezvoltarea unor capacități - deprinderea de a gândi critic și de a interpreta concepțiile din operele literare prin perspectiva Bibliei. Când spun „critic”, mă refer la capacitatea de analiză. Chiar Biblia și Spiritul Profetic trebuie să fie citite critic, conștient, dacă vrem să înțelegem sensurile lor cele mai profunde. Una dintre funcțiile studiului literaturii este dezvoltarea acestei abilități. Alternativa înseamnă absorbție oarbă, înghițire negândită.

Cititorul creștin trebuie să se întrebe nu numai „Merită această carte să fie citită?” ci și „Care este semnificația ei pentru viața mea în contextul marii controverse dintre Hristos și Satana?” sau: „Ce spune această scriere despre om și despre adevărata lui stare de păcat?” Tinerii trebuie învățați să aplice această analiză

critică și altor mijloace, cum ar fi radioul, televizorul.

Desigur, trebuie să fim atenți să nu cădem în greșeala de a impune anumite opere literare tinerilor, ignorând și nedevelopând puterea lor de selecție. Fie ca Duhul Sfânt să-i călăuzească pe părinții, instructorii și profesorii adventiști în lucrarea de plantare a acestor principii în mintea și inima copiilor pe care îi au în grijă, pentru ca, oriunde vor merge aceștia pe cărările vieții, ei să poată selecta acea literatură utilă pentru dezvoltarea lor spirituală și intelectuală.

Reamintim întrebarea pentru numărul din septembrie:

Poate redeveni biserica adventistă din România o sursă de misionari pentru exterior? Ce pregătire este necesară?

Cristian Dumitrescu,
Institutul Teologic Adventist

INTERVIU / (urmăre din pag. 15)

exploratorilor, însă cheia o reprezintă Asociația tinerilor adventiști, care va conduce pregătirea de programe și activități care să împlinescă nevoile adolescenților.

Considerați că biserica din România poate aduce o contribuție semnificativă la creșterea bisericii?

Cred că da, România deja face acest lucru prin numărul său de membri, care este cel mai mare din Europa. Am fost impresionat de numărul tinerilor și al studenților la teologie. Cu o nouă generație de pastori, cu o armată proaspătă de colportori și de tineri, lucrurile vor merge, cu siguranță, înainte. Unul dintre principalele motive ale succesului lucrării din mai multe țări, inclusiv Brazilia, este implicarea laicilor. Astfel, așa putea spune că frații aflați la conducere în România trebuie să continue să instruiască laicii, pe adulți și pe tineri, ca să se implice în

lucrarea bisericii și să dea mărturie pentru Domnul Hristos.

Putem preveni apostazia în rândurile celor de curând convertiți?

Da, însă v-aș aminti că și între ucenicii lui Isus a fost unul care a apostaziat. Nu putem opri aceasta. Cu toate acestea, am fost impresionat de pregătirea și de îndrumările date noilor candidați în România. Cred că acesta este un lucru pe care alte țări au nevoie să-l învețe de la România - candidații să fie bine pregătiți pentru botez. Cheia, în opinia mea, este să-i cuprindem în activitățile bisericii, să-i punem să lucreze pentru Domnul imediat după botez. Dacă vor fi bine integrați în biserică, numărul de apostazii va scădea.

Aveți un mesaj pentru credincioșii și vizitatorii adunărilor dvs. din Ploiești?

Doresc să le mulțumesc tuturor membrilor noștri minunați din Ploiești, pentru participarea lor la în-

tâlnirile din biserica Sion. Mulțumesc pastorilor și laicilor pentru că au lucrat conștiincios, iar tinerilor pentru iubirea și afecțiunea lor. Doresc să le spun, vizitatorilor și acelor oameni minunați care au participat cu fidelitate seară de seară, că m-am îndrăgostit de ei. Am fost foarte fericit să văd entuziasmul lor pentru lucrurile veșnice, pentru lucrarea lui Dumnezeu și sper și mă rog ca ei să continue să studieze Cuvântul Său. Nu trebuie să lăsăm ca materialismul și lucrurile acestei lumi să distrugă experiența noastră cu Domnul Hristos. Să lucrăm împreună, să studiem Cuvântul Său împreună și să ne pregătim pentru venirea Sa. Avem promisiunea că, într-o zi, El ne va face oameni noi în Hristos și vom fi transformați prin puterea Duhului Sfânt.

Maranatha!

Domnul vine curând! Doresc să ne întâlnim cu toții acolo sus.

„CULORILE VIEȚII”

Grupul *Culorile vieții*, format din tineri veniți din zona Institutului adventist de la Collonges, Franța, împreună cu prieteni români, a prezentat un program special, intitulat *Muzica tăcerii*, în închisorile din Focșani, Bacău, Botoșani și Iași, între 12 și 21 aprilie. Deținuții care au participat la aceste programe au apreciat cântecele, pantomima, poeziile, mărturiile, discuțiile, mâinile întinse, schimbul de priviri, mângâierea produsă de prezența amicală a prietenilor lor din Franța și a diferitelor comunități adventiste românești care pregăteseră câte un mic pachet și câte o Biblie pentru fiecare dintre ei.

Primirea favorabilă, din partea autorităților penitenciarelor și a personalului, și chiar aceste vizite făcute în deplină libertate la închisori ne-au îngăduit să ne convingem atât de înensitatea nevoilor, cât și de buna credință a localnicilor. Noi resimțim necesitatea urgentă a continuării acestor acțiuni și preconizăm să revenim în 1997. Pentru aceasta, vom organiza un convoi umanitar cu materiale (Biblie, materiale didactice și dotări tehnice pentru ateliere, semințe de legume și de flori...). Dorim să le distribuim noi înșine aceste lucruri deținuților. Pe de altă parte, pregătim un program special pentru deținuții, care va include seminarii de psihologie și igienă mintală, care să ușureze reinsertia lor în societate și vindecarea relațiilor lor cu mediul de origine.

Un mulțumesc din inimă pentru toți cei care ne-au susținut în mod activ și ne-au permis să facem să răsună câteva note de speranță în tăcerea celor care sunt, de asemenea, copii ai lui Dumnezeu și frații și surorile noastre în marea familie omenească.

Jean-Michel Martin,
profesor la Institutul Adventist Collonges

INIȚIATIVĂ EVANGHELISTICĂ LA VIENA

Avându-l ca invitat pe fr. Edmond Constantinescu, evanghelist în cadrul uniunii noastre, cele două comunități românești din Viena au organizat, în perioada 15 aprilie-30 iunie, o succesiune de programe evanghelice. Seria s-a deschis cu un program cultural, o seară românească, la care au participat personalități artistice românești. Programul a atras în jur de 300 de vizitatori, între care și atașatul cultural al României.

Următoarele programe (Biblia fără religie - teme practice în viziune biblică, Seminarul de Apocalipsa și cel intitulat New Start - pregătire pentru secolul XXI) au condus la cele opt seri evanghelice sub titlul: *Incepe Viața!* Numărul participanților a variat între 15 și 30.

Deși încă nu se poate vorbi de rezultate evanghelice concrete, viziunea misionară a comunităților românești a fost reînprospătată, ceea ce este important în perspectiva programului NET '96.

NET '96 ȘI ÎN LIMBA MAGHIARĂ!

Recent, organizatorii au luat hotărârea, care ne bucură foarte mult, ca, la cele opt limbi în care se va prezenta NET '96, să se adauge alte patru, între care limbile maghiară și rusă.

Astfel, multe comunități de limbă maghiară din țara noastră vor avea posibilitatea să participe în direct. Aceasta este și o recompensă a credinței cu care au hotărât să cumpere echipamentul complet, deși nu se știa de această ultimă hotărâre.

În prezent, numărul total al comunităților din țara noastră care vor participa la acest program în direct este de aproape patru sute. Numerele pe august și septembrie ale *Curierului* vor aduce ultimele noutăți privind pregătirile necesare.

CUM ÎNAINTEAZĂ MISIUNEA GLOBALĂ ÎN DIVIZIUNEA PACIFICULUI DE SUD

Poporul Kwio trăiește în Insulele Solomon. Spitalul nostru de la Atoifi este amplasat pe versantul unui munte. Acolo nu se poate ajunge decât cu avionul sau pe apă. Sus, pe munți, în apropierea spitalului, locuiesc multe mii de indigeni Kwio. Ei s-au opus creștinismului și adventismului, cu toate că spitalul funcționează de treizeci sau patruzeci de ani.

Acum câțiva ani, un ciclon a trecut prin Insulele Solomon, devastând această zonă montană. Pentru prima dată, Kwio au solicitat ajutorul oamenilor noștri de la Atoifi, unde am avut un misionar martir la scurtă vreme după deschiderea spitalului.

Atunci, am primit un raport, de la Uniunea de misiuni a Pacificului de vest, că atitudinea acestor oameni începuse să se schimbe. Șeful lor convocase o mare adunare a poporului său și anunțase că venise timpul să renunțe la păgânism. Ei au decis să construiască o pistă pe vârful muntelui, pentru ca avionul misiunii noastre să poată ateriza.

În timp ce tăiau un copac imens, au văzut un copilăș în calea pomului aflat în cădere. Baxton Riimana, capelanul spitalului, a strigat: „Doamne, salvează-l!”. În momentul acela, copacul s-a oprit din cădere - la un unghi de patruzeci și cinci de grade - iar pastorul Riimana a sărit și a tras copilul la loc sigur. Imediat după trecerea lor, pomul a căzut la pământ.

Sutele de săteni care priveau au fost convinși că Dumnezeu căruia se rugase pastorul Riimana este, într-adevăr, adevăratul Dumnezeu.

Într-o altă scrisoare, pastorul Riimana descria și alte evenimente miraculoase. În

ea se spunea despre un lucrător care își croia drum din sat în sat, cu doar câteva luni în urmă. Mersese pe jos timp de douăsprezece ore prin toridele păduri tropicale și avea foarte mare nevoie de apă proaspătă. El se ruga ca Domnul să-i arate apă și a văzut o tânăra care venea spre el. A întrebat-o dacă știe unde ar putea găsi apă.

Ea a spus: „Da. Vă pot arăta”. La o condus ceva mai departe de potecă, unde a găsit niște apă. El s-a întors să-i mulțumească fetei, însă ea dispăruse. Nu mai era acolo!

Cu un an în urmă, C. A. Townend, președintele uniunii, și cu mine am mers cu elicopterul să vizităm tribul Kwio. Vizita fusese anunțată dinainte. Ei defrișaseră o mare parte din junglă, pentru ca avionul să poată ateriza.

Noi i-am oferit șefului o Biblie. Gestul acesta a fost doar simbolic, fiindcă indigenii nu știu să citească. De fapt, ei fac parte dintre cei mai primitivi oameni din lume. datorită căldurii înăbușitoare, mulți nu poartă haine. După aceea, șeful i-a spus astfel pastorului Riimana: „Când mi s-a oferit Biblia, am simțit că toți demonii mă părăsesc”. Supranaturalul este un element foarte puternic în insulele din Pacific. Iar acum, șeful a luat o hotărâre fermă să devină membru prin botez și să-și conducă poporul său la părtășie cu biserica adventistă.

Aceasta este Misiunea Globală și este o dovadă evidentă a puterii Duhului Sfânt care lucrează în secolul douăzeci. Îi aducem slavă lui Dumnezeu pentru aceasta!

(Extras din raportul fr. Bryan Ball, președintele Diviziunii Pacificului de sud, la Comitetul anual al Conferinței Generale, 1995)

Regina Angliei medaliază un membru adventist. Alf Kelly, un membru al bisericii adventiste Stanborough Park din Anglia, a fost medaliat de către Regina Elisabeta pentru serviciile publice aduse orașului Watford, se spune în *British Advent Messenger*.

Kelly, care a primit medalia *Member of the British Empire (MBE)*, a lucrat pentru concitadinii săi mai mult de șazeci de ani. El a prezidat Consiliul orașului Watford pentru servicii voluntare. Sub conducerea lui, consiliul a înființat un cămin pentru cei fără adăpost și a organizat programul CARE (GRIJĂ) din Watford, ai cărui voluntari i-au ajutat pe cei confrunțați cu situații urgente privind locuința.

(*Adventist Review*, 21 martie 1996)

Primul ministru din Cambodgia conduce festivitatea de absolvire. Prințul Norodom Ranariddh, primul ministru al Cambodgiei, a condus festivitatea de absolvire ce a marcat prezentarea primei diplome de master în sănătate publică (M.P.H.), oferită de oficiul ADRA

Cambodgia, împreună cu Institutul adventist internațional de studii avansate (AIAS) din Filipine.

Prințul Ranariddh a făcut mai mult decât să le ofere diplomele de M.P.H. celor paisprezece medici cambodgieni. El a oferit și câte o sută de dolari pentru fiecare absolvent, din partea guvernului, și patru sute de dolari din finanțele personale, ca să ajute la organizarea unei întâlniri festive.

Alăturarea la sistemul managerial medico-sanitar al guvernului a unui grup de profesioniști bine formați va fi de mare folos pentru Cambodgia, unde mulți medici și profesioniști în domeniul sănătății au fost omorâți ori s-au refugiat din țară în anii '70.

(*News Items, Euro-Africa Division*, 4 iulie 1996)

Guvernul statului Kerala semnează un acord cu Universitatea adventistă și Centrul medical Loma Linda.

Reprezentanții ai Universității și Centrului medical Loma Linda, au semnat un „memorandum de înțelegere”, pe 16 februarie, cu guvernul din Kerala, un stat din sudul Indiei. O delegație de la Loma Linda s-a deplasat la Thiruvananthapuram, capitala aceluiaștat, pentru a semna acordul, după ce o delegație de patru persoane din Kerala vizitase Loma Linda.

În afară de Loma Linda, delegația din Kerala a vizitat și Universitatea John Hopkins din Maryland, S.U.A., și Clinica Mayo din Minnesota, S.U.A. Fiecare dintre aceste organizații va participa, împreună cu școlile medicale din Kerala, la dezvoltarea diferitelor domenii de îngrijire a sănătății. Universității Loma Linda i s-a cerut în mod expres să ajute la îmbunătățirea serviciilor pentru cazuri de traumatism și la crearea unui plan de creștere a calității pentru instituțiile lor medicale.

(*News Items, Euro-Africa Division*, 4 iulie 1996)

30 000 de participanți la aniversarea a o sută de ani de la înființarea Colegiului Oakwood.

Mai mult de 30 000 de absolvenți și prieteni s-au adunat la Colegiul Adventist Oakwood din Huntsville, Alabama, S.U.A., pentru a sărbători o sută de ani de activitate educațională a colegiului.

Încheierea săptămânii a fost marcată de instalarea monumentului istoric prin care se omagiază rolul Colegiului Oakwood în istoria Statelor Unite, iar școala este înscrisă în Registrul național.

Între vorbitorii principali de la sfârșitul săptămânii au fost căpitanul Barry Black, capelan în Marina militară a Statelor Unite, Earl E. Cleveland, vorbitor de renume

mondial, Calvin B. Rock, fost președinte al Colegiului Oakwood și vicepreședinte general al Conferinței Generale, James Doggett, profesor de religie la Colegiul Oakwood și Walter Pearson, secretar asociat al Asociației pastorale la sediul mondial al bisericii.

Sâmbătă seara, în cursul unei ceremonii speciale de premiere, la care se oferă premii anuale pentru absolvenți, colegiul a acordat și „Certificate centenare speciale de merit” la mai mult de o sută de persoane nominalizate de către colegii lor, pentru realizările personale și contribuțiile lor semnificative față de societate și Colegiul Oakwood.

Înființat în 1896, Colegiul Oakwood este un colegiu educațional de științe umaniste, cu studenți predominant de culoare, condus de către biserica adventistă de ziua a șaptea.

(*News Items, Euro-Africa Division*, 4 iulie 1996)

Vești din Turcia. Turcia, țara în care Europa se întâlnește cu Asia, vizitată adesea de către Pavel în călătoriile sale misionare, locul unde urmașii Domnului Isus au fost numiți creștini pentru prima dată (Antiohia) și locul în care se aflau cele șapte biserici primare descrise în Apocalipsa, este dominată astăzi de islamism. Populația numeroasă (74 de milioane), ocaziile pentru lucrarea Evangheliei și un mic grup de membri adventiști fac din Turcia una dintre primele noastre priorități pentru Misiunea Globală. Astăzi, binecuvântările lui Dumnezeu se manifestă prin mărturia eficientă a unui voluntar și printr-un mare grup de vizitatori, care participă în prezent la serviciile divine în fiecare săptămână la Istanbul și împreună cu care am luat și eu parte la închinare joi seara trecută (20 iunie 1996).

(*From the C.G. President*, 24 iunie 1996)

Sărbătoare la Varna (Bulgaria)! Peste o mie de persoane s-au înghesuit în interiorul și în jurul noii biserici consacrate sâmbătă, 22 iunie 1996, în orașul Varna din Bulgaria, pe țămul Mării Negre. În 1990, Consiliul orașului Varna a acordat bisericii noastre clădirea unei școli care fusese părăsită de mult timp, în locul terenurilor și clădirilor expropriate de către comuniști. Într-o vizită făcută la Varna în toamna anului 1991, aflasem că doar jumătate dintre cei trei sute de membri se puteau aduna într-o clădire de 60 mp, deteriorată. Cealaltă stăteau afară, în ploaie, pe căldură sau pe ninsoare. Astăzi, 520 de membri se adună într-un centru evanghelistic cu suprafața de 800 mp.

În 1891, coloniști adventiști din Crimea au adus întreita solie îngerească în Bulgaria. Restricțiile impuse de către regimul comunist din Bulgaria în ce privește libertatea religioasă au limitat activitățile evanghelistice și au dus la întemnițarea multor pastori și membri. Când s-a obținut libertatea, la sfârșitul anului 1989, erau cam 2900 de membri (patruzeci și șapte de biserici adventiste, doar patru în clădiri proprii). Astăzi, ca rezultat al unor importante programe evanghelistice și de construcție de biserici, finanțate de către adventiști laici, avem aproape șapte mii de membri și o sută trei adunări, dintre care șazeci au clădiri proprii.

În prezent, sub amenințarea restrângerii din nou a libertății religioase de către Partidul Comunist renăscut - influențat foarte mult de către biserica ortodoxă din Bulgaria - membrii și pastorii se grăbesc să aducă la îndeplinire puternice inițiative evanghelistice.

(*From the C.G. President*, 24 iunie 1996)

Marocul va folosi manuale adventiste.

Școlile de stat din Maroc vor folosi o serie de șase volume de cărți menite să ajute la prevenirea consumului de tutun, alcool și droguri. Cărțile, avându-l ca autor pe Dr. Roland Fayard (un medic adventist din Franța), au fost tipărite la Casa de Editură franceză și au fost difuzate cu ajutorul UNESCO. Dr. Fayard va ține câteva seminarii cu privire la folosirea acestor cărți despre prevenirea consumului de droguri.

(From the C.G. President,
24 iunie 1996)

Advenștii ajută victimele bisericilor incendiate.

Biserica adventistă de ziua a șaptea își asumă un rol activ în a demonstra că violența contra bisericilor niciodată nu trebuie să facă parte din cultura americană, unde libertatea credințelor religioase este o tradiție prețioasă.

Advenștii ajută victimele în cel puțin trei feluri. Unele biserici adventiste locale le oferă clădirea lor membrilor din bisericile incendiate din motive rasiale. Advenștii se închină sămbăta, așa că locașurile lor de cult sunt libere duminică.

Serviciile publice adventiste, agenția bisericii adventiste de ziua a șaptea pentru ajutor în caz de dezastru, înființează un depozit de materiale de construcții donate pentru organizațiile ce se ocupă de reclădirea bisericilor incendiate.

„Oamenii trebuie să telefoneze pentru a ști de ce materiale avem nevoie”, a spus Monte Sahlin, directorul acestei agenții pentru America de Nord. „Uneori se trimit multe materiale inutilizabile, și aceasta face o publicitate negativă ajutorării în caz de dezastru.”

Rețeaua de servicii a tinerilor adventiști este dispusă, de asemenea, să organizeze voluntari care să ajute la re-

construirea bisericilor. Acești voluntari sunt disponibili ca să ajute organizațiile de ajutorare recunoscute, care clădesc din nou bisericile arse.

Cel puțin 40 de biserici, majoritatea ale populației de culoare, biserici din sud, au ars în împrejurări suspecte în ultimele optsprezece luni. Pe 2 iulie, Bill Clinton, președintele Statelor Unite, a solicitat un transfer financiar de urgență pentru a ajuta la combaterea atacurilor.

(News Items, Euro-Africa
Division, 4 iulie 1996)

Întâlnire la Institutul spaniol.

La Institutul spaniol de la Madrid se organizează cu regularitate seminarii monografice. Cam treizeci și cinci de oaspeți, aproape întotdeauna aceiași, sunt invitați să asculte studii prezentate de către intelectuali, oficialități guvernamentale, diplomați și, în mod excepțional, conducători religioși. Pastorul Lozano este invitat în mod obișnuit la aceste întâlniri, care o au, ca invitată distinsă, pe Regina Sofia.

În urmă cu doar câteva săptămâni, în prezența Reginei, a fost prezentat subiectul: „Rolul religiei în societatea de la sfârșitul secolului douăzeci și începutul secolului douăzeci și unu”. Pastorul Lozano fusese numit, în cadrul unui grup de cinci oratori, să prezinte subiectul „Biserica adventistă de ziua a șaptea față în față cu societatea modernă”.

Fără îndoială, a fost o ocazie splendidă ca pastorul Lozano să dea mărturie despre credința adventistă de ziua a șaptea, în numele bisericii noastre, în prezența unui număr select, deși mic, de intelectuali. Au fost împlinite astfel aceste cuvinte ale Domnului Isus: „Din pricina Mea, veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, pentru ca să le sluiți de mărturie” (Marcu 13,9).

(News Items, Euro-Africa
Division, 4 iulie 1996)

Betty Holbrook, fosta coordonatoare a Departamentului Viața de familie, a încetat din viață.

Sora Betty Holbrook, în vârstă de șaptezeci de ani, o conducătoare cu influență în biserica adventistă, a încetat din viață pe 23 mai 1996 la Burtonsville, Maryland (S.U.A.), după o lungă suferință.

Sora Holbrook a lucrat în învățământ timp de douăzeci de ani, înainte de numirea sa ca director asistent al Departamentului Servicii pentru cămin și familie, de la Conferința Generală, un departament la crearea căruia, în 1975, dânsa luase parte. Ea a deținut această poziție până în 1985, când departamentul a fost reorganizat.

Sora Holbrook, care a scris cu regularitate articole pentru revista *Adventist Review*, a făcut parte din comitetul pentru slujirea familiei, din cadrul noului Departament pentru Slujirea bisericii, și a fost numită președinte al Comitetului consultativ pentru slujirea femeii. Dânsa a deținut aceste funcții până la pensionarea sa, în 1988.

Familia Betty și Delmer Holbrook a vizitat țara noastră în două rânduri, prezentând pastorilor și comunităților studii privind principiile familiei creștine. A doua vizită, în primăvara anului 1990, a culminat cu prezentarea, timp de trei zile, la sala Polivalentă din București, a unei serii de conferințe privind criza actuală și speranța creștină a familiei. Evenimentul, care a fost remarcat și în mass media, a reprezentat prima prezență publică adventistă de proporții după schimbările politice din 1989.

În urma sorei Holbrook rămân soțul, Delmer, și cei trei fi.

(Adventist Review,
27 iunie 1996)

Spitalul Florida va construi un spital în Disney City. În cadrul proiectului organizației Disney de a-și construi propriul orașel prototip „Metropola viitorului”, lângă Disney World, în Florida, centrul de sănătate - spitalul orașului - va fi construit de către Spitalul Florida, o instituție a bisericii adventiste de ziua a șaptea și cel mai mare centru de îngrijire a sănătății, din regiunea orașului Orlando.

Orașul modern al sărbătorilor, în care vor locui 60 000 de persoane, va acorda o atenție deosebită valorilor familiale, relațiilor de bună vecinătate și climatului de solidaritate. Misiunea de îngrijire a sănătății, efectuată de către Spitalul Florida, a constituit motivul principal pentru care i s-a acordat dreptul să clădească spitalul.

Faptul că Spitalul Florida va avea un rol activ în Orașul sărbătorilor va acorda un loc principal bisericii adventiste.

(Adventist Review, 27 iunie 1996)

Doi muzicieni adventiști renunță să cânte la Jocurile Olimpice.

Doi muzicieni adventiști au renunțat la ocazia de a cânta imnul Statelor Unite în timpul Jocurilor Olimpice, deoarece au fost programați în orele de Sabat.

Jack Hoebeck, împreună cu J&P Music Ministries din Marcellus, Michigan, și Rick Labate, un pastor din Virginia, au fost invitați să deschidă meciul de fotbal pe 20 iulie. „A fost o cinste deosebită pentru mine faptul că mi s-a cerut să cânt pentru acel eveniment și pentru atât de mulți ascultători”, spune Hoebeck. „(Însă) fără îndoială că nu am putea să cântăm. Pentru mine, Sabatul înseamnă mai mult decât orice premiu care se poate primi pentru acele activități.”

Muzicienii au fost invitați să cânte, după ce primiseră un premiu din partea Asociației americane a artiștilor și muzicienilor din domeniul religiei, în 1995.

(Adventist Review, 27 iunie 1996)

Fast Food

Secolul nostru este, prin excelență, un secol al contrastelor. Ziua de astăzi se deosebește de cea de ieri, iar despre ziua de mâine, nici cea mai ascuțită minte nu-și poate face o părere care să nu fie întrecută de realitate (afară de cazul în care mintea respectivă a fost iluminată prin revelație divină). Lucrul acesta este adevărat deopotrivă în dreptul lucrurilor bune sau rele, mari sau mici.

Îmi amintesc cum, în urmă cu câțiva ani, cuvinte ca „sandviș“, „hamburger“ etc. ni se păreau exotice. Despre „hot-dogs“, „snacks“, „fast-food“ nici măcar nu auziserăm. Desigur că de vină erau și condițiile dinaintea anului 1989, când chiar și unele dintre cele mai elementare produse alimentare românești deveniseră o raritate. Și poate că aceeași stare de lucruri a făcut ca, în anii de după 1989, articolele alimentare cu tentă occidentală să cucerească rapid piața internă, în ciuda prețului lor cam „piperat“. Consumarea acestor produse a devenit un simbol al bunăstării, al emancipării și chiar al respectului de sine. Așa se face că tradiționalele cofetării au cam căzut în dizgrație, locul lor fiind luat de nenumărate restaurante, snack baruri, rulote și tarabe de la care se vând „gustări rapide“. Acestea, răsărite precum ciupercile după ploaie, viu colorate și intens iluminate, răspândind în jur mireme atrăgătoare, te îmbie de la aproape fiecare colț de stradă. Vânzările sunt la cote înalte, iar câștigurile pe măsură...

Gily Ionescu

A apărut și o adevărată ierarhie a restaurantelor fast-food; cele mai bine cotate își permit și investițiile cele mai mari. În București, de pildă, s-au deschis - într-un interval scurt de timp - mai multe restaurante McDonald's. Reclamele care împânzesc pur și simplu orașul au grijă să te informeze și cum să ajungi la ele. Despre cel mai recent inaugurat dintre ele, aflat în Piața Romană, o reclamă te anunță că „Toate drumurile merg la Romană“...

Nu mi-am propus să analizez „fenomenul fast-food“ de la noi din țară sau de aiurea, deși o astfel de analiză ar fi, cu siguranță, interesantă. Este limpede că ritmul tot mai trepidant al vieții moderne, cu criza cronică de timp pe care o implică, reprezintă una dintre cauzele majore ale proliferării lui. Ceea ce vă propun este să analizăm produsele de tip fast-food din punct de vedere al valorii lor nutritive. Drept criteriu, vom folosi recomandările inspirate referitoare la alimentație, confirmate de știința nutriției și rezumate în piramida alimentației, pe care *Curierul Adventist* a publicat-o într-unul dintre numerele sale trecute.

Avantajele gustărilor rapide

În timpul unei ore de limba engleză din liceu, discutând despre progresele uimitoare ale științei și tehnicii moderne, profesorul ne-a împărtășit convingerea sa că nu este departe timpul când specialiștii în nutriție vor fi capabili să sinteti-

zeze în laborator niște tablete speciale, cât o aspirină, care vor conține, concentrate în acest mic volum, toate substanțele nutritive de care organismul uman are nevoie. „Vă închipuiți - ne spunea el - ce avantaje enorme va aduce această realizare: cât timp economisit în fiecare zi, câți copii salvați de la moarte prin înfometare... În navetele spațiale sau în jungla amazoniană, în țări bogate sau sărace, orice om va fi eliberat de grija hranei pentru ziua de mâine, cu una sau mai multe tablete, de trei ori pe zi. Și să nu uităm avantajul, deloc neglijabil, că hrana condiționată în tablete se va putea păstra nealterată ani de zile!“...

Chiar dacă acest scenariu ține de domeniul S.F., nu putem să nu admitem că produsele din categoria fast-food au unele avantaje asemănătoare cu cele ale ipoteticelor tablete despre care aminteam mai sus.

Primul dintre ele este faptul că aceste gustări rapide pot fi servite oriunde și oricând: în timpul merului, în mașină, tramvai sau autobuz, la birou, în timpul lucrului etc. Fiind de dimensiuni reduse și frumos ambalate, pot fi transportate cu ușurință și sunt acceptabile din punct de vedere social. Așa cum sugerează și numele lor, aceste gustări permit potolirea foamei cu o cheltuială minimă de timp. Dacă la aceasta adăugăm faptul că ele sunt, în general, și gustoase, înțelegem popularitatea de care se bucură.

Din nefericire, avantajele acestor produse se opresc aici.

Dezavantaje

Menirea hranei este de a furniza substanțele nutritive necesare bunei funcționări a organismului. Un aliment de bună calitate conține cât mai multe dintre aceste substanțe, în proporții echilibrate, care oglindesc necesitățile consumatorilor. Pe de altă parte, un aliment de bună calitate trebuie să conțină cât mai puține substanțe inutile sau dăunătoare.

Judecate din acest punct de vedere, produsele de tip fast-food sunt departe de ceea ce se poate numi un aliment de calitate. Mai întâi, ele au un conținut prea mare de calorii, grăsimi (în special din categoria celor saturate, care sunt dăunătoare organismului), colesterol, zahăr, sare și condimente. Adică exact factorii alimentari cei mai implicați în apariția atâtor boli de temut: cardiopatia ischemică, hipertensiunea arterială, infarctul miocardic, diabetul zaharat etc.

În al doilea rând, din aceste gustări lipsesc sau se găsesc în cantități foarte reduse o serie de substanțe nutritive esențiale sănătății: fibrele alimentare, glucidele complexe, vitaminele (îndeosebi vitaminele A, C și acidul folic).

Spre exemplificare, un meniu tipic servit la un restaurant fast-food, format dintr-un hamburger, cartofi prăjiți și un shake, conține peste 1250 de calorii, mai bine de 1,5 g de sodiu și o cantitate nepermis de mare de unt. Este evident că fiecare dintre aceste trei componente reprezintă o contribuție mult prea mare, pentru un singur prânz, la „rația” zilei respective. Nu este de mirare că persoanele care obișnuiesc să consume produse de acest fel tind să aibă probleme cu kilogramele în plus. Și trebuie să-i credem când afirmă cu convingere că ei nu mănâncă prea mult...

Chiar și vitaminele pe care aceste produse ar trebui să le conțină sunt distruse, în bună parte, de temperaturile ridicate la care sunt preparate și apoi

menținute până ce sunt vândute. Cartofii, de pildă, reprezintă o sursă bogată de vitamina C. Tăierea lor în bucăți subțiri care sunt expuse la aer și apoi prăjirea lor în grăsime duc la o scădere importantă a conținutului de vitamina C.

Se știe că fructele și legumele proaspete constituie o sursă excelentă de vitamine - în special A și C. Din nefericire, localurile care vând gustări rapide nu prea oferă legume sau fructe sau, dacă o fac, cantitatea folosită este extrem de mică. O porție de legume înseamnă, de exemplu, o cană de frunze de zarzavat, o jumătate de cană de zarzavat crud mărunțit sau o jumătate de cană de zarzavat fiert. Este evident că frunza de salată care împodobește unele preparate fast-food nu reprezintă nici măcar o porție de zarzavat. Un adult sănătos are nevoie de 3-5 porții de vegetale pe zi...

Un alt neajuns al produselor despre care discutăm este conținutul lor bogat în condimente. Acestea se folosesc cu generozitate, preferându-se varietățile cele mai puternice pentru ca gustul să fie cât mai apetisant. Este bine cunoscut efectul iritant pe care condimentele îl au asupra mucoaselor digestive, ca favorizarea și întreținerea gastritei, ulcerului gastric și duodenal, precum și creșterea riscului de apariție a cancerului. După cum la fel de binecunoscută este tendința lor de a stârni pofta după băuturi tot atât de tari...

Fenomenul fast-food are implicații foarte largi. Este unul dintre factorii importanți care au desființat mesele tradiționale, servite în intimitatea familiei - acele veritabile ocazii de părtășie între membrii familiei, despre care Ellen White a avut multe de spus în sens favorabil. Cred, însă, că ar fi mai util să căutăm soluții.

În cele ce urmează, vom oferi câteva sugestii practice pentru a face față cu bine tentației de a recurge la produsele fast-food:

☞ Faceți-vă un obicei din a servi dimineața, acasă, împreună cu restul familiei, un mic dejun cât mai consistent, bogat în glucide complexe și fibre. În felul acesta, veți fi plini de energie pe tot parcursul orelor dimineții și nu vi se va face foame decât la orele amiezii.

☞ În situația în care programul nu vă îngăduie să serviți masa de prânz acasă, obișnuiți-vă să luați la dvs., de dimineață, o gustare formată din alimente sănătoase, nerafinate. Evitați sandvișurile din pâine albă cu unt și/sau brânză grasă.

☞ Consumați 1-2 pahare de apă între mese. Uneori, interpretăm greșit senzația de sete, ca fiind foame, și apelăm la „mici” gustări între mese pentru a o potoli.

Este adevărat însă că, în ciuda măsurilor de prevedere pe care ni le putem lua, se mai întâmplă, uneori, ca singura alternativă la îndemână pentru potolirea foamei să fie o „gustare rapidă”. Totuși, ceva se poate face chiar și atunci:

☞ Oferta de produse fast-food este destul de variată, astfel încât se pot alege unele cu un conținut de grăsime, de zahăr și, implicit, de calorii ceva mai redus;

☞ În loc de smântână sau lapte, alegeți iaurt sau lapte degresat.

☞ Consumați mămăliguța sau cartofii mai degrabă cu brânză de vaci decât cu smântână sau cu unt. Recomandarea este valabilă și în bucătăria proprie!

☞ Nu solicitați maioneză pentru sandvișuri.

☞ Evitați înghețata, ciocolata, bomboanele etc.

☞ Prindeți momentul ideal, la servirea desertului, ca să vă manifestați generozitatea față de alții;

☞ Chiar dacă nu aveți succes de la prima încercare, continuați să solicitați produse sărace în calorii, grăsimi și zahăr și bogate în vitamine. Nu uitați că oferta oglindește fidel cererea (chiar dacă după o oarecare întârziere).

Misionar în Filipine (3)

Era un Sabat însoțit și canicular, de aprilie. În jurul siluțelor grațioase ale palmierilor care străjuiau plaja, cinci mii de frați și surori se adunaseră, ca să fie martorii botezului „celor o mie”. La câțiva pași de apa oceanului, un lac artificial încântător, cu apă dulce, urma să slujească de baptisteriu pentru cei treizeci de botezători - filipinezi și oaspeți. Evenimentul aduna rodul a trei luni de lucrare misionară din provinciile sudice ale insulei Mindanao.

O puternică impresie a prezenței Duhului Sfânt îmi străpungea sufletul. Rând pe rând, în unda continuă a unor imnuri advente, apa acoperea chipurile solemne, pline de bucurie sau, dimpotrivă, brăzdate de lacrimile ruperii de un trecut dureros. Nu încercam să-mi ascund împreună mea simțire... Odată botezul terminat, la capătul unei ore toride, frații s-au regrupat la umbră, pe familii și prieteni, pentru un prânz voios. Atunci mi-a ieșit în cale Baget. Sub impresia botezului, uitasem de el, dar frații mureau atenți - ne-au făcut legătura.

Descendent al marelui trib Bulah'an din munții provinciei Cotabato de sud, Baget fusese un om rău, un tâlhar. Se îndeletnicise cu jafurile prin vecinătăți, cu furturile de *carabao* (bivolii filipinezi). Avea la activul lui toate fărădelegile. El nu se temuse de nimeni, nici de oameni, nici de Dumnezeu. Într-una din zilele anului 1992, pe la amiază, pe când, ferindu-se de arșița verii, lăncezea pe rogojina din căsuța lui cocoțată pe patru piloni, un om îmbrăcat în haine albe strălucitoare a intrat în coliba lui. Privindu-l țintă cu o privire care-l străpungea, străinul i-a zis liniștit:

„Baget, trebuie să te pocăiești. E timpul. Trebuie să-ți schimbi viața, căci am nevoie de tine: vreau să fii uncalta Mea pentru

Lucian Cristescu

oamenii din munții aceștia. Vreau să predici Vestea cea bună oamenilor din preajmă și din alte locuri...”

Privindu-l încă o dată, omul acela s-a întors și a ieșit din colibă.

Revenindu-și din uluială, Baget s-a repezit afară și a căutat cu privirile, de jur împrejurul căsuței, până departe... Nici țipenie! Ce-o fi fost asta? O halucinație? Și ce să privească omul acela! Ce glas!! Cutremurat și fără putere, Baget a zăcut toată ziua, uluit. A doua zi și-a mai revenit: *E clar! De prea multă căldură, ți se pot năzări astfel de nălciri...*

Ah!! Dar a doua zi, omul s-a întors. De data asta, sub privirile lui, Baget a început să tremure. Uluiala a făcut loc spaimei.

„Ți-am spus ieri că vreau să te schimb, să te pocăiești. Baget, părăsește căile tale rele. Am nevoie de tine, să-Mi predici Vestea bună la cei de aici. Trebuie să încetezi să mai bei rachiu și să mai mănânci porc...” De data asta, Baget n-a mai încercat să se împotrivescă. Cu sufletul tremurând ca varga, s-a aruncat cu fața la pământ, ca înaintea Marelui Judecător. Când s-a ridicat, oaspetele ceresc plecase.

Zis și făcut. A golit în rău sticlele cu rachiu. A luat porcii și i-a dat. Rând pe rând, le-a restituit vitele furate celor pe care-i păgubise. Lumea nu știa ce să mai creadă! Mai ales despre povestea aceea cu omul în alb...

Și omul s-a întors a treia oară! I-a vorbit despre creațiune, despre igienă, despre porunci, despre Sabat. L-a învățat cum să-l sfințească. I-a cerut apoi să ridice o casă mare, unde, în fiecare Sabat, Baget să-i strângă pe localnici și să le predice despre ce aflase de la înger.

Ca Noe pe vremuri, cu ajutorul vecinilor, Baget a început să construiască o adunare neobișnuită. Când a fost gata, i-a strâns pe toți câți au vrut și a început să le pre-

dice. De-acum auziseră și băștinașii din alte cătune și veneau și ei, sâmbătă de sâmbătă, să audă despre minunata arătare a îngerului și să-l vadă pe tâlharul pocăit. Din când în când, îngerul se mai întorcea ca să-i mai dea învățătură.

Cam după un an, zvonul despre biserica miraculoasă din munți a ajuns pe la diferitele grupuri creștine. Mai întâi metodiștii, apoi catolicii, pentecostalii și alții au suit munții până la Baget. L-au ascultat cu uimire și bucurie, i-au admirat biserica și, în cele din urmă, i-au zis:

„N-ai vrea să te unești cu noi, să fim un singur popor, o singură familie de închinători?”

„O, cu bucurie!” - a răspuns Baget. „Dar, spuneți-mi, ce zi sfințită voi pentru Dumnezeuul cerurilor?”

„Păi, duminica, firește...”

Dezamăgit, Baget le-a zis:

„Atunci nu ne putem uni, pentru că noi ținem Sabatul zilei a șaptea, așa cum ne-a învățat omul acela strălucitor...”

Iar vizitatorii se îndepărtau, cu capul plecat, fără să-i sufle lui Baget măcar o vorbă că acolo jos, lângă apa cea mare, exista un popor care păzea Sabatul zilei a șaptea, ca și Baget. Trei ani de zile au păzit Baget și oamenii lui Sabatul, de unii singuri.

Cu numai unsprezece luni în urmă, în august 1995, zvonul despre ciudații păzitori ai zilei a șaptea a ajuns la urechile Misiunii Mindanao de sud. Un viteaz evanghelist laic a fost trimis în recunoaștere. După un drum greu, a găsit satul. Sâmbăta dimineața, fratele nostru le-a predicat despre Sabat - sigiliul lui Dumnezeu. Baget a amuțit. Dar după câteva minute, a sărit în picioare, spunând adunării:

„Poporul meu, omul acesta spune adevărul. Ce aud eu sunt întocmai cuvintele pe care mi le-a spus îngerul ultima dată!”

Și tot așa, după răgazuri scurte, iarăși se ridica fremătând, ca să le

spună celor adunați despre minunata coincidență.

Fratele nostru misionar a rămas cu ei câteva zile bune. Le-a prezentat cele douăzeci și șapte de puncte de doctrină biblică. Iar la sfârșit, când a făcut un apel pentru botez, paisprezece oameni, în frunte cu Baget, au ieșit în față. Cel care i-a botezat a fost chiar traducătorul meu, pastorul Rohelio Nomos. A urmat un al doilea botez, cu patruzeci și șapte de suflete. La scurtă vreme, încă treizeci și cinci s-au alăturat bisericii prin botez. Iar biserica lui Dumnezeu creștea și i se ducea vestea.

La câțiva timp după botez, într-o seară, îngerul a venit iarăși la Baget: „A venit timpul să mergi și să-i ajuți pe cei ce suferă. Uite, vecinul tău este foarte bolnav. Du-te și vindecă-l!”

„O, Doamne, m-aș duce, dar n-am nici un fel de medicamente!”

„N-ai nevoie de medicamente” - i-a răspuns îngerul. Apoi l-a atins de braț. În acel loc a simțit ca o înțepătură și un curent a coborât în jos, până în degetul lui arătător.

„Acum, du-te. Iată, Eu te trimit să te rogi și să-ți pui mâna peste el, iar omul acela va fi vindecat!”

Baget a făcut întocmai cum îi poruncise îngerul. S-a rugat pentru bolnav, și-a pus mâna peste el, în numele lui Isus Hristos, iar omul acela s-a vindecat chiar în noaptea aceea. De atunci încolo, oamenii au început să-l cheme pentru bolnavii lor. El se roagă, iar Dumnezeu îi vindecă. Mulți dintre ei L-au primit pe Hristos după aceea.

Printre cei ce depun mărturie despre vindecarea miraculoasă a lui Dumnezeu prin Baget sunt și două surori recent botezate, o mamă cu fiica ei. Amândouă zăceau la pat, suferind la coloana vertebrală, fără speranță de a fi vindecate. Baget s-a rugat pentru ele și acestea s-au ridicat complet sănătoase.

Cele pe care vi le relatez se petrec chiar acum, în 1996. Misiunea noastră a trimis patru voluntari, iar aceștia continuă cu putere lucrarea începută de îngeri. Baget a fost desemnat să meargă în zone noi, încă neevangelizate. Acum coborâse din munți cu douăzeci și șapte de

candidați noi, dintre care pe unii îi botezasem, poate, chiar eu... Iată, în timp ce noi ne tot zbatem pentru o brumă de agoniseală, râvniind după zile mai bune, aici, în Filipine, îngeri și oamenii lucrează împreună pentru încheierea lucrării. Asta îmi spune ceva: că Isus este aproape, foarte aproape. Este chiar la ușă!

Priveam emoționat către uriașul acela mult mai înalt decât un filipinez de rând, cu arcadele și bărbia foarte proeminente, cu pielea maronie și foarte închisă. Cu greu distingeam trăsăturile lui. Mă privea și el, zâmbind stângaci, ca în fața unui înger... I-am arătat cerul albastru. A înțeles și a dat din cap: *Ne vom vedea, cu siguranță, acasă...*

Era ultimul meu Sabat în sud. Cu sufletul sătul, în câteva ore urma să pornesc în a doua parte a călătoriei mele, însoțindu-l pe fratele Jim Zachary într-un itinerariu inedit, în care urma să cunosc personalități de vârf în lucrarea adventă și să strâng noi impresii, de natură să adâncească noile mele convingeri, câștigate în aproape trei săptămâni.

Intr-adevăr, l-am cunoscut pe Lonnie Melashenko de la *Vocea Profetiei*; pe pastorul și misionarul Royce Williams, managerul lui Mark Finley de la postul T.V. *Stă scris!* L-am întâlnit pe Bill Tucker, directorul postului *Quiet Hour*, cel care ne va ajuta în proiectele de primăvară '97 din cadrul Campaniei Naționale. Am întâlnit nenumărați misionari în cele opt insule mari pe care le-am vizitat. Peste tot am fost solicitat - nu să predic, ci să cânt la vioară. În acest fel, România a fost remarcată într-o manieră diferită, inconfundabilă, lucru de folos imaginii noastre în lume și pentru viitoarea noastră Campanie.

Dar mai mult decât oaspeții, au continuat să mă impresioneze filipinezii. Aceiași pretutindeni, stăpâniți de un singur gând: „Hristos” și trăind ca să-și realizeze viața în unicul scop demn pentru cei născuți în Marea Luptă. Acești copii ai cerului sunt ei înșiși explicația miracolelor pe care Dumnezeu le săvârșește în Filipine. Ei sunt confirmarea declarației inspirate, care spune:

„Marea revărsare a Duhului lui Dumnezeu, care luminează pământul

întreg cu slava Sa... nu va avea loc până când majoritatea membrilor bisericii nu vor fi împreună lucrători cu Dumnezeu” (*RH*, 2 iulie 1896, citat în *Christian Service*, pag. 253).

Biserica de aici pulsează: copiii sunt instruiți și predică de mici. Femeile, cu sau fără familie, fac roditor departamentul „Slujirea femeii”. Cadrele medicale inițiază acțiuni simple, dar extrem de eficiente. Absolvenții de Seminar Teologic, în loc să fie angajați de îndată după absolvire, sunt lăsați mai întâi să-și cultive în mod voluntar vocația în zone albe și grele - și biserici noi răsăr în urma lor. Prezbiterii și membrii se instruiesc anual, câte o săptămână, pentru a-și onora rolul de lideri în lucrarea Domnului... Sper să-i cunoașteți mai de aproape, prin intermediul casetei video pe care, cu ajutorul Lui, o pregătim.

Mi-amintesc de o ultimă scenă: Ne întorceam cu o barcă cu motor de la botezul bisericii din Buenavista, din insula nespus de pitorească Ghemaras, înapoi către Iloilo, în insula Panay. Amurgul încântător, pastelat, îmi ascuțea simțămintele dulci amare despre minunata lucrare de acolo, din Filipine, despre marea așteptare de aici, din țara mea...

O călătoare din fața mea s-a întors spre mine, mi-a privit pălăria de frunze de bananier, mi-a zâmbit curat, ca filipinezii, și mi-a întrebat cu interes:

„Sunteți misionar?”

„Da, sunt...” am răspuns binevoitor. Femeia mi-a zâmbit din nou, ca și când se felicita că intuiuse corect. Apoi s-a întors la locul ei.

Răspunsul meu continua să-mi răsune dureros în minte: „Da, sunt...” Mi-am amintit de simțămintele de inutilitate care mă năpădiseră de multe ori când realizam că, de fapt, acolo doar mimam pe evangelistul, căci vitejii mei filipinezi făcuseră totul înainte de a veni eu. Apoi, mi-a venit în minte țara mea, cu frații mei buni și cu lucrarea sfântă lăncezind aici... Cu un nod în gât, am tras puternic aer în piept, ca să-mi înec fiolul. „Da, sunt misionar”, i-am șoptit lui Dumnezeu. *Pentru România...*